Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 2. Warszawa, dnia 12 stycznia 1928 r. Rok X.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 90, poleconą 1 zł. 30 groszy. Prenumerata kwartalna 5 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

„Zbiór orzeczeń taryfowych D-tu Ceł Min. Skarbu od dn. 1.I. 1928 r. będzie wydawany zeszytami, jako oddzielne wydawnictwo.

Ukazanie się zeszytu w druku oraz cena zeszytu będzie każdorazowo ogłaszana w Dzienniku Urzędowym.

TREŚĆ:

Organizacja władz.

11.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1927 r.

w sprawie zmiany organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, urzędów katastralnych, kas skarbowych oraz komisyj szacunkowych do podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Grudziądzu.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1921 r. w sprawie przekazania Ministrowi Skarbu administracji skarbowej na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 4, poz. 19), § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 1925 r. w sprawie zmiany kompetnecji Ministra Robót Publicznych i Ministra Skarbu odnośnie do spraw katastralnych w województwie poznańskiem i pomorskiem (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 691) oraz art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozprządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, pz. 411) i art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Grudziądzu urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych, urząd katastralny oraz kasę skarbową na powiat pucki w Pucku, a natomiast tworzy się urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych, urząd katastralny oraz kasę skarbową na powiat morski, którego obszar terytorjalny oznaczony został rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1926 r. w sprawie oznaczenia granic powiatu morskiego (Dz. U. R. P. Nr. 128, poz. 760), z siedzibą w Pucku.

§ 2. Terytorjalny obszar działania dotychczasowego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych, urzędu katastralnego oraz kasy skarbowej w Wejherowie rozciąga się na obszar powiatu wejherowskiego, w granicach zmienionych powołanem w § 1 rozporządzeniem Rady Ministrów.

§ 3. Istniejące dotychczas przy urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych w Pucku i Wejherowie komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego i przemysłowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje do spraw podatku dochodowego, każda w składzie 12 członków i tyluż zastępców, oraz dwie nowe komisje do spraw podatku przemysłowego, każda w składzie po 8 członków i tyluż zastępców, po jednej dla okręgu urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat wejherowski w Wejherowie i po jednej dla okręgu urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat morski z siedzibą w Pucku.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1927 r. Nr. 116, poz. 990).

Podatki bezpośrednie.

12.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 grudnia 1927 r.

w sprawie pobieranie w okresie od 1 stycznia 1928 r. do 31 marca 1929 r. nadzwyczajnego 10%-go dodatku do podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionyoh danin.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W okresie od 1 stycznia 1928 r. do 31 marca 1929 r. pobierany będzie na cele równowagi budżetowej nadzwyczajny dodatek, określony w art. 5 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 376), a pobierany w roku 1927 na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1926 roku (Dz. U. R. P. Nr 121, poz. 697), w wysokości 10% do uiszczanych w tym okresie podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionych danin.

Art. 2. Powyższy dodatek nie będzie pobierany do podatku dochodowego od uposażeń służbowych (dział II ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 58, poz. 411), podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do dodatków samorządowych.

Art. 3. Należności skarbowe, określone w art. 1 niniejszego rozporządzenia, które w dniu 31 marca 1929 r. będą stanowiły zaległość, z wyjątkiem należności, wymienionych w art. 2, pobrane zostaną w okresie po 31 marca 1929 r. łącznie z 10%-wym nadzwyczajnym dodatkiem.

Art. 4. Obliczanie i pobór 10%-go nadzwyczajnego dodatku należy do obowiązku tych organów skarbowych, względnie samorządowych, które są powołane do wymiaru i poboru odnośnych danin publicznych.

Art. 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1928 r.

Warszawa, dnia 21 grudnia 1927 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*
Minister:
(—) *K. Bartel.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*
Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*
Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*
Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) Dr. *Dobrucki.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*
Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*
Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. *Jurkiewicz.*
Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*
Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 23 grudnia 1927 r. Nr. 114, poz. 972).

Opłaty stemplowe.

13.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU L. D. V. 11653/6.

Opłaty stemplowe od podań.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, do Najwyższej Izby Kontroli, do Prezydjum Rady Ministrów oraz do wszystkich Ministerstw.

Ministerstwo Skarbu — w porozumieniu z Ministerstwem Poczt i Telegrafów — powołując się na swój okólnik z dn. 4 stycznia 1927 r. L. DPO. 10357/VII/26, oznajmia, że w przypadku załatwienia podania (osoby zamieszkałej w Polsce), mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty stemplowej (art. 152, punkt „a" i „b", ustawy z dn. 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych, Dz. U. R. P. Nr. 98 poz. 570) *koszta uiszczenia*, do których należy wezwać petenta w myśl ustępu trzeciego powołanego art. 152 w razie doręczenia za pośrednictwem poczty wezwania wzoru 13 (§ 170 rozporządzenia wykonawczego z dn. 20 listopada 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 123 poz. 713), wynoszą obecnie (po wejściu w życie taryfy pocztowej, ogłoszonej w Nr. 104 Dz. U. R. P. z 1927 r. pod poz. 905) — 95 *gr.* t. j. za kartkę 15 gr., za polecenie 40 gr i za recepis zwrotny 40 gr.

Ministerstwo Skarbu uprasza władze centralne, aby uwiadomiły o powyższem właściwe organa podwładne.

Warszawa, dnia 21 grudnia 1927 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

14.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

119. *(Art. 54).* Nabycie nieruchomości przez Skarb Państwa lub przez Państwowy Bank Rolny tylko w takim razie jest wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 54 (p. 2) u. o. s., gdy następuje na zasadzie przepisów o reformie rolnej.

Skarbowi Rzeczypospolitej nie służy osobiste uwolnienie w zakresie opłat stemplowych od pism, stwierdzających umowę obustronnie obowiązującą.

120. *(Art. 119).* Opłacie przewidzianej w art. 119, podlega tylko wyciąg stwierdzający saldo debetowe względnie kredytowe t. j. przeciwstawiające należności wystawcy wyciągu należnościom odbiorcy.

Pismo, które przemysłowiec lub kupiec wystosowuje do innego przemysłowca lub kupca i w którem wymienia swą należność znajdującą się na rachunku bieżącym, oraz wzywa odbiorcę do uiszczenia tej należności, gdyż termin płatności już upłynął, nie podlega opłacie stemplowej (L. D. V. 4888/6/27).

121. *(Art. 139).* 1) Rozporządzenie ostatniej woli (testament, kodycyl), sporządzone przed sądem lub notarjuszem, jak również rozporządzenie ostatniej woli, na którem sąd lub notarjusz zaświadczył własnoręczność podpisu, podlega opłacie w myśl art. 139 u. o. s.

2) Deklaracja, uwierzytelniona notrajalnie lub sądownie, w której ktoś stwierdza istnienie stanu faktycznego, pociągającego za sobą skutki prawne według prawa prywatnego np. datę urodzenia, zaślubin, śmierci, stosunek pokrewieństwa lub inne fakta, uzasadniające prawo do spadku, podlega opłacie w wysokości 3 złote. (L. D. V. 5674/6/27).

15.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Dep. VI. L. 25394/2/27.

Sprostowaie omyłek drukarskich w okólniku L. D. VI. 21897/2/27.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV, wszystkie Wydz. Skarb. Wojew. Śląskiego w Katowicach.

W okólniku L. D. VI. 21897/2/27, umieszczonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z dnia 1 grudnia 1927 r Nr. 33 — 34, poz. 358, zauważono pomyłki drukarskie, które poleca się sprostować, a mianowicie:

str.	548	wiersz	22 z dołu	kolumna	1	zamiast	+0,50%	ma	być	+ 0.50%
„	„	„	6 z góry	„	2	„	1%	„	„	1%)
„	„	„	30 „	„	2	„	początkowo	„	„	początkowe
„	549	„	16 z dołu	„	1	„	wymierzany	„	„	wymierzony

str. 553 w nagłówku kolumny „s" zamiast $s=k\,(1+0{,}0012\,(0-e)$ ma być $s=k\,[1+0{,}0012\,(o-e)]$

„ 553 w nagłówku kolumny „t" zamiast $t=S-m$ litrow $\frac{t+100}{S}$ ma być $t=s-m$ litrów i o $\frac{t\,.\,100}{s}$

„ 553 w kolumnie „t" zamiast $\frac{+0{,}74}{+0.016\%}$ ma być $\frac{+0.74}{+0{,}16\%}$

„ 553 w nagłówku kolumny „u" zamiast rzeczywistą ma być rzeczywista.

Warszawa, dnia 23 grudnia 1927 r.

Naczelnik Wydziału:
(—) *Zubrzycki.*

16.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 7 października 1927 r.

o sztucznych środkach słodzących.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. § 1. 1) Sztucznemi środkami słodzącemi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są wszelkie związki chemiczne, otrzymane syntetycznie, a przewyższające swą słodyczą rafinowany cukier trzcinowy względnie buraczany.

2) Do związków takich zalicza się: sacharynę (sulfinid kwasu benzoesowego i jego sole) bez względu na nadaną jej nazwę (naprzykład sacharol, sacharynol, cukieryna, krystaloza), dulcynę, glucynę i inne.

3) Postanowieniom niniejszego rozporządzenia podlegają również te związki chemiczne, które zapomocą prostych zabiegów chemicznych mogą być przetworzone na sacharynę lub na środki do niej zbliżone.

Art. 2. 1) Wyrób i przerób sztucznych środków słodzących wymaga zezwolenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu.

2) Wyrób oraz przerób sztucznych środków słodzących podlega stałemu nadzorowi kontroli skarbowej.

3) Izba skarbowa może żądać od zakładów, wyrabiających sztuczne środki słodzące, bezpłatnego dostarczania dla organów kontroli skarbowej mieszkania z kuchnią, opałem i światłem.

Art. 3. 1) Sprzedaż sztucznych środków słodzących może się odbywać:

a) w wytwórniach, które mają zezwolenie na wyrób i przerób tych środków;
b) w aptekach tak w stanie czystym, jak i w przetworach, ale tylko z przepisu (recepty) lekarza i
c) w hurtowych składach materjałów aptecznych, które uzyskały na tę sprzedaż zezwolenie, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2) Wytwórnie mogą sprzedawać sztuczne środki słodzące tylko uprawnionym hurtowym składom materjałów aptecznych i wszystkim aptekom. Uprawnione składy apteczne mogą sprzedawać te środki:

a) aptekom;
b) za zezwoleniem władz wojewódzkich administracji ogólnej pracowniom chemicznym przy zakładach naukowych;
c) za zezwoleniem Ministra Skarbu — zakładom przemysłowym, wyrabiającym środki lekarskie lub kosmetyczne.

3) Nie wolno używać ani przechowywać sztucznych środków słodzących w przedsiębiorstwach, nie posiadających zezwolenia bądź na sprzedaż, bądź na wyrób lub przerób tych środków. Osoby prywatne mogą posiadać środki słodzące do własnego użytku tylko w ilości, przepisanej receptą lekarza.

4) Na sprowadzenie sztucznych środków słodzących z zagranicy należy uprzednio uzyskać zezwolenie władzy skarbowej. Zezwoleń udziela się tylko wytwórniom oraz tym hurtowym składom materjałów aptecznych, które uzyskały zezwolenie na sprzedaż sztucznych środków słodzących.

Art. 4. Nadzór nad przechowywaniem, przewozem i sprzedażą sztucznych środków słodzących tudzież dopilnowanie zakazu używania ich do słodzenia, wzbronionego przepisami niniejszemi, należy do kontroli skarbowej, niezależnie od uprawnień dozoru sanitarnego.

Art. 5. 1) Organa kontroli skarbowej mają prawo wolnego wstępu do aptek, składów aptecznych, drogeryj, wytwórni i składów sztucznych środków słodzących tudzież do zakładów wyrabiających słodzone artykuły spożywcze.

2) Organa kontroli skarbowej mogą korzystać z prawa wolnego wstępu do wytwórni tylko w czasie ich ruchu, do miejsc zaś sprzedaży i magazynów — tylko w czasie wykonywania w nich sprzedaży. W razie uzasadnionego podejrzenia o nieprzestrzeganie postanowień rozporządzenia niniejszego organa kontroli skarbowej mają prawo wstępu do wymienionych zakładów o każdej porze.

Art. 6. 1) Organa kontroli skarbowej mają prawo żądania od zakładów przemysłowych i handlowych próbek słodzonych artykułów żywności za zapłatą ceny sprzedaży. Przedsiębiorstwom nie wolno odmawiać wymienionym organom wydania próbek, nawet z towaru uprzednio sprzedanego osobom trzecim, lecz przez nabywców nie odebranego.

2) Próbki (ust. 1) podlegają zbadaniu w pracowniach chemicznych, wskazanych przez Ministra Skarbu, celem stwierdzenia zawartości w nich sztucznych środków słodzących.

3) Przedsiębiorcy, u których próbki nabyto, mają prawo ze swej strony wysłać odpowiednie próbki dla zbadania na swój koszt do pracowni chemicznych przy zakładach naukowych.

Postanowienia karne.

Art. 7. 1) Naruszenie niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają ukaraniu według zasad ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

2) Art. 128 oraz ostatni ustęp art. 132 tej usta-

wy uchyla się, a w ich miejsce stosuje się postanowienia następnych artykułów niniejszego rozporządzenia.

3) Art. 55 ustawy karnej skarbowej otrzymuje następujące brzmienie:

„Winni naruszenia postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 797) ulegają oprócz kar majątkowych, wyżej przewidzianych (art. 45 i nast. u. k. s.), również karze aresztu od dwóch tygodni do sześciu miesięcy.

Art. 8. 1) Winni potajemnego wyrobu i przerobu sztucznych środków słodzących ulegają karze pieniężnej od trzystu do trzech tysięcy złotych oraz karze konfiskaty wytworzonych środków słodzących, a nadto karze więzienia od trzech miesięcy do roku.

2) Wyrób lub przerób uważa się za potajemny, jeżeli odbywa się bez zezwolenia właściwej władzy.

Art. 9. Winni sprzedaży lub nabycia sztucznych środków słodzących bez przepisanego zezwolenia tudzież winni niedozwolonego przechowywania tych środków ulegają karze pieniężnej od dwustu do dwóch tysięcy złotych oraz karze konfiskaty środków słodzących, a nadto karze aresztu od dwóch tygodni do sześciu miesięcy.

Art. 10. 1) Winni sprzedaży sztucznych środków słodzących w przedsiębiorstwie, mającem zezwolenie na sprzedaż, osobie nieuprawnionej do nabywania tych środków, ulegają karze pieniężnej od pięćdziesięciu do pięciuset złotych.

2) Tej samej karze ulegają winni bezprawnego nabycia sztucznych środków słodzących, jeżeli udowodnią, że nabyli je u upoważnionego sprzedawcy, w przeciwnym razie ulegają karze według art. 9 niniejszego rozporządzenia.

3) Zatrzymane sztuczne środki słodzące ulegają konfiskacie.

Art. 11. Winni niedozwolonego użycia sztucznych środków słodzących w przedsiębiorstwach, wyrabiających artykuły spożywcze (ciasta, potrawy i napoje), ulegają karze pieniężnej od stu do tysiąca złotych oraz karze konfiskaty wytworzonych artykułów żywności.

Art. 12. Winni naruszenia innych postanowień niniejszego rozporządzenia lub wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Art. 13. 1) Skonfiskowane sztuczne środki słodzące tudzież produkty i napoje z domieszką tych środków ulegają zniszczeniu.

2) Minister Skarbu może przeznaczyć skonfiskowane przedmioty na cele użytkowe lub sprzedać je osobom uprawnionym do ich sprzedaży.

Art. 14. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Przemysłu i Handlu.

Przepisy wykonawcze obejmą szczegółowe postanowienia co do wykonywania nadzoru nad wyrobem, przerobem, sprzedażą, przewozem i przechowywaniem sztucznych środków słodzących.

Art. 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1922 r. w sprawie ujednostajnienia przepisów o wyrobie, sprzedaży i używaniu sztucznych substancyj słodkich (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 1.056).

Na obszarze województwa Śląskiego rozporządzenie niniejsze wejdzie w życie z dniem ogłoszenia zgody na nie Sejmu Śląskiego w Dzienniku Ustaw Śląskich.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wojskowych:
(—) J. Piłsudski.

Minister:
(—) K. Bartel.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Sławoj Składkowski.

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) August Zaleski.

Minister Skarbu:
(—) G. Czechowicz.

Minister Sprawiedliwości:
(—) A. Meysztowicz.

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) Dr. Dobrucki.

Minister Rolnictwa:
(—) K. Niezabytowski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) E. Kwiatkowski.

Minister Komunikacji:
(—) Romocki.

Minister Robót Publicznych:
(—) Moraczewski.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. Jurkiewicz.

Minister Reform Rolnych:
(—) Witold Staniewicz.

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) Bogusław Miedziński.

(Dz. U. R. P. z dn. 15.X.1927 r. Nr. 89 poz. 797).

17.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 grudnia 1927 r.

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7-go października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących.

Na mocy art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących (D. U. R. P. Nr. 89, poz. 797) zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne.

Do art. 2.

§ 1. 1) Sztucznych środków słodzących oznaczanych niżej jako Szśs wolno używać tylko do ce-

lów leczniczych, higjenicznych i do badań naukowych.

2) Zabrania się używania Szśs do słodzenia artykułów żywności, napojów oraz przypraw.

§ 2. Uprawnienia na uruchomienie osobnej wytwórni Szśs lub oddziału dla sporządzania ich przy istniejącej fabryce chemicznej udziela Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Do art. 3.

§ 3. Uprawnione wytwórnie mogą sprowadzać z zagranicy tak gotowe Szśs celem ich przerobu, jako też związki chemiczne, które zapomocą prostych zabiegów chemicznych mogą być przetworzone na Szśs, oraz uprawnione hurtowe składy materjałów aptecznych mogą sprowadzać Szśs z zachowaniem przepisów zawartych w rozporządzeniu niniejszem.

Do art. 4 — 6.

§ 4. Wytwórnie Szśs, uprawnione hurtowe składy materjałów aptecznych i apteki podlegają odnośnie kontroli obrotu Szśs nadzorowi organów kontroli skarbowej, które przy wykonywaniu czynności swoich stosują się do przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 5, poz. 37).

§ 5. 1) Na każdą przesyłkę Szśs musi być sporządzony przepisany dokument, a mianowicie: a) z wytwórni i hurtowych składów materjałów aptecznych świadectwo przewozowe sporządzone przez organ kontroli skarbowej według załączonego wzoru, b) z urzędu celnego — dowód odprawy celnej.

2) Druki świadectw przewozowych dostarcza organom kontroli skarbowej właściwa izba skarbowa, która winna postarać się o nie w biurze druków Ministerstwa Skarbu.

§ 6. Rok obrachunkowy dla wytwórni hurtowych składów materjałów aptecznych i aptek liczy się odnośnie do obrotu Szśs od 1 stycznia do 31 grudnia.

§ 7. Izby skarbowe składają corocznie do 15 lutego Ministerstwu Skarbu (dep. akcyz i mon.) wykazy za rok ubiegły według załączonych wzorów: a) przychodu i rozchodu Szśs i b) liczbę i wyniki wszczętych spraw o przekroczenia przepisów o obrocie Szśs.

II. O wytwórniach Szśs.

§ 8. 1) Podania o zezwolenie na urządzenie wytwórni czy to samoistnej, czy też przy istniejącej już fabryce chemicznej należy składać do właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów.

2) W podaniu należy wymienić następujące szczegóły:

a) miejsce i dokładny opis wytwórni, jej urządzenia i sposób wyrabiania Szśs.
b) nazwę wyrabiać się mających Szśs;
c) ich skład chemiczny;
d) przypuszczalny wyrób w ciągu doby, miesięczny i roczny;
e) czy wyrób będzie odbywał się przez rok cały bez przerw, czy też z przerwami i jakiemi mianowicie;
f) długość dnia roboczego i czy w ciągu dnia roboczego wyrób będzie odbywał się bez przerwy, czy też z przerwami i jakiemi mianowicie.

3) Do podania należy dołączyć w trzech egzemplarzach dokładny plan wytwórni z uwidocznieniem w nim rozmieszczenia maszyn i przyrządów do wyrobu Szśs, pomieszczenia na przechowywanie surowców i półfabrykatów, na odważanie i przechowywanie gotowych wyrobów, na kancelarję dla kontroli skarbowej, tudzież na ewentualne meszkanie dla tejże kontroli.

§ 9. Urząd skarbowy akcyz i monopolów po zasięgnięciu niezbędnych wiadomości, dotyczących osoby petenta i przedmiotu jego prośby przedstawi sprawę przełożonej izbie skarbowej, która po zasięgnięciu opinji wojewódzkiej władzy administracji ogólnej przedstawi sprawę z zebranym materjałem Ministrowi Skarbu dla załatwienia w drodze przepisanej (art. 2).

§ 10. 1) Po otrzymaniu zezwolenia Ministra Skarbu na uruchomienie wytwórni izba skarbowa zarządzi przeprowadzenie przez urząd skarbowy akcyz i monopolów sprawdzenia (weryfikacji) wytwórni odpowiednio do szczegółów wymienionych w podaniu i planie wytwórni.

2) Sprawdzenia dokona inspektor kontroli skarbowej z drugim organem tejże kontroli w obecności przedsiębiorcy i spisze o tem w dwóch egzemplarzach odpowiedni protokół.

3) Niezależnie od wykonania warunków przewidzianych w pozwoleniu Ministra Skarbu, nie wolno uruchomić zakładu przed uzyskaniem od właściwej władzy przemysłowej zatwierdzenia projektu jego urządzenia według postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468).

§ 11. Wytwórnia winna posiadać osobne pomieszczenia: a) do wyrobu Szśs i b) do ich ważenia, pakowania i przechowywania; okna w tych ostatnich pomieszczeniach mają być zaopatrzone w siatki bezpieczeństwa i ubezpieczone przez kontrolę skarbową, w pakowni powinna być dokładna i rzetelna waga legalizowana.

Stały dozór.

§ 12. Wyrób Szśs, ich odważanie, pakowanie, przechowywanie i ekspedycja ma odbywać się pod osobistym dozorem wyznaczonego do tego organu kontroli skarbowej.

Oznajmienie wyrobu.

§ 13. 1) Przedsiębiorca winien złożyć właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów co najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem wyrobu oznajmienie z wymienieniem:

a) dnia i godziny rozpoczęcia wyrobu Szśs;
b) długości trwania okresu wytwórczego;
c) ilości i rodzaju przeznaczonych do przerobu surowców lub półfabrykatów;
d) ilości i rodzaju uzyskać się mających gotowych wyrobów.

2) O zmianach w przebiegu fabrykacji powodujących odstępstwo od oznajmienia (ust. 1) przed-

siębiorca winien donieść urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów w ciągu 24 godzin od chwili zajścia tych zmian.

Przerwy w ruchu.

§ 14. 1) W razie wykonywania pracy w jednem tylko z pomieszczeń wytwórni (§ 11) inne pomieszczenia winny być zamknięte i zabezpieczone przez organ skarbowy dozorujący wytwórnię.

2) W czasie przerwy w pracy wytwórni wszystkie jej pomieszczenia mają być zamknięte i zabezpieczone przez dozorujący organ kontroli, a dostęp do nich w tym czasie może nastąpić tylko w obecności tego organu.

Księgi wytwórni.

§ 15. 1) Przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest do prowadzenia następujących ksiąg i zapisków według załączonych wzorów:

a) księgi przychodu i rozchodu surowców;

b) księgi przychodu i rozchodu gotowych Szśs;

c) wykazu osób zatrudnionych w wytwórni.

2) Księgi przepisanych wzorów winny być przed ich rozpoczęciem oparafowane przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów.

3) Po upływie roku obrachunkowego księgi należy zamknąć i złożyć wraz z dotyczącemi dowodami właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów.

§ 16. 1) Celem sprowadzenia z zagranicy niezbędnych dla wytwórni związków chemicznych wymienionych w § 3 niniejszego rozporządzenia przedsiębiorca winien otrzymać od urzędu skarbowego akcyz i monopolów odpowiednie zaświadczenie, bez którego nie może być dokonana w urzędzie celnym odprawa sprowadzonych materjałów. Urząd celny zwróci przedsiębiorcy wraz z dowodami odprawy wymienione zaświadczenie.

2) Półfabrykaty sprowadzone do wytwórni muszą być przyjęte w obecności organu kontroli i wciągnięte do właściwej księgi, do której dołącza się też dowody należące do przesyłki.

Opakowanie.

§ 17. Na każdem opakowaniu Szśs należy uwidocznić nazwę handlową środka, wagę netto zawartości opakowania, siłę słodyczy środka w stosunku do cukru, nazwę wytwórni i miejscowość gdzie się wytwórnia znajduje.

Wydawanie nazewnątrz.

§ 18. 1) Wydawanie Szśs z wytwórni może odbywać się tylko w obecności organu kontroli skarbowej i tylko przedsiębiorstwom posiadającym przepisane zaświadczenie do nabywania tych środków, które to uprawnienie załącza się do każdorazowego zamówienia Szśs.

2) Powyższe zaświadczenia wydaje hurtowym składom materjałów aptecznych i aptekom wojewódzka władza administracji ogólnej. O ile takie uprawnienie opiewa na prawo nabycia Szśs w pewnej określonej ilości — organ dozorujący baczy, by z wytwórni nie wydano więcej, niż w zaświadczeniu podano, zaznaczając na niem wydaną ilość Szśs aż do wyczerpania całej zezwolonej ilości (§ 39).

Odprawa.

§ 19. Opakowanie Szśs wydawanych wytwórni należy zabezpieczyć pieczęcią lub plombą organu kontroli skarbowej. Gdy środki te wydaje się w skrzynkach, należy zabezpieczyć je w ten sposób, by nie można było ich otworzyć bez uszkodzenia zabezpieczenia.

§ 20. 1) Przy odprawie przesyłki Szśs z wytwórni organ kontroli skarbowej wydaje świadectwo przewozowe, jego duplikat, wymieniając w odpowiednich rubrykach numer zaświadczenia na pobór środka Unikat świadectwa otrzymuje odbiorca Szśs, duplikat przesyła się urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów stosownie do miejsca zamieszkania odbiorcy, a odcinek pozostaje w wytwórni. Gdy Szśs są przeznaczone na wywóz zagranicę, duplikat przesyła się do wyjściowego urzędu celnego.

2) Organ kontroli wpisuje szczegóły podane w świadectwie przewozowem na stronie rozchodu księgi przychodu i rozchodu (§ 15) i równocześnie z wydaniem świadectwa przewozowego zwraca zaświadczenie na prawo nabycia Szśs.

Przyjęcie przesyłki.

§ 21. Uprawniony nabywca Szśs po przybyciu przesyłki na miejsce przeznaczenia winien niezwłocznie zgłosić ją ustnie lub pisemnie najbliższemu organowi kontroli, który porówna świadectwo towarzyszące przesyłce z otrzymanym duplikatem świadectwa przewozowego, a następnie po stwierdzeniu zgodności przesyłki ze szczegółami podanemi w świadectwie i duplikacie odeszle duplikat organowi kontroli wytwórni celem usprawiedliwienia odnośnej pozycji rozchodu.

§ 22. W razie nieotrzymania duplikatu świadectwa przewozowego do trzech tygodni od wydania przesyłki organ kontroli wytwórni zwróci się do urzędu skarbowego akcyz i monopolów właściwego dla miejsca przeznaczenia przesyłki celem wyjaśnienia powodów zwłoki.

§ 23. Naczelnik urzędu akcyz i monopolów obowiązany jest rewidować wytwórnie Szśs co najmniej raz na rok, a inspektor kontroli skarbowej raz na miesiąc.

§ 24. Przy rewizjach sprawdza się, czy rzeczywisty zapas surowców i półfabrykatów oraz gotowych wyrobów znajdujących się w magazynach wytwórni zgadza się ilościowo i jakościowo z danemi ksiąg, czy księgi są należycie prowadzone i zamykane, czy wszystkie załączniki i dowody są na miejscu i w należytym porządku, czy zabezpieczenia kontroli skarbowej są nienaruszone, wreszcie czy nie zachodzą podejrzenia potajemnego wynoszenia gotowych wyrobów. Dzień i miesiąc oraz wyniki dokonanej rewzji wpisuje się do ksiąg wytwórni przez całą ich szerokość. W razie stwierdzenia braków lub nadużyć spisuje się protokół.

III. O przywozie Szśs z zagranicy.

§ 25. Urząd celny dokonywa odprawy celnej Szśs przeznaczonych dla hurtowych składów materjałów aptecznych, dopiero po nadejściu zaświadczenia nabywcy na prawo otrzymania środków. Wojewódzka władza admnistracji ogólnej wydaje

zaświadczenia na nabycie tych środków na każdą przesyłkę osobno, kierując je do właściwego urzędu celnego. W tych wypadkach, gdy zaświadczenie opiewa na ilość Szśs mniejszą, niż zawiera nadeszła do urzędu celnego przesyłka, to urząd postępuje w sposób następujący: jeśli przesyłka nadeszła w jednem tylko opakowaniu, to odprawy nie dokonywa wcale, jeśli zaś przesyłka nadeszła w kilku opakowaniach, to odprawa może dotyczyć tylko tej ilości, jaka odpowiada zaświadczeniu nabywcy.

§ 26. Odprawa celna związków chemicznych wymienionych w § 3 niniejszego rozporządzenia Szśs odbywa się w urzędach celnych na podstawie zaświadczenia urzędu skarbowego akcyz i monopolów na prawo nabycia rzeczonych środków. Przedsiębiorca winien dostarczyć to zaświadczenie urzędowi celnemu przed odprawą.

§ 27. Urząd celny wydaje Szśs w stanie oplombowanym. Gdy te środki znajdują się w skrzynkach, to należy obwiązać je sznurkiem, który przeciąga się przez wszystkie boki skrzynki, a końce zabezpiecza się plombą urzędu.

§ 28. Urząd celny wydaje jednocześnie z przesyłką Szśs dowód odprawy stosownie do przepisów celnych z zaznaczeniem w nim numeru i daty zaświadczenia nabywcy na prawo sprowadzania środków. Duplikat dowodu odprawy przesyła się do urzędu skarbowego akcyz i monopolów właściwego dla składu, apteki lub wytwórni. Urząd celny zaznacza na powołanem wyżej zaświadczeniu ilość wydanych Szśs, poczem zwraca je nabywcy Szśs lub jego zastępcy.

§ 29. Po nadejściu przesyłki do miejsca przeznaczenia i przyjęciu jej przez właściwy urząd kontroli skarbowej i po zaznaczeniu zgodności jej ze szczegółami zawartemi w dowodach odprawy zwraca się duplikat urzędowi celnemu na dowód odbioru przesyłki w należytym stanie .

§ 30. W razie nieotrzymania w urzędzie celnym zpowrotem duplikatu dowodu odprawy do sześciu tygodni urząd ten zwraca się do właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów o wyjaśnienie powodów zwłoki.

§ 31. 1) Szśs skonfiskowane w urzędach celnych podlegają zniszczeniu stosownie do przepisów celnych.

2) Przy konfiskacie ilości ponad 100 gr. — urząd celny winien wstrzymać zniszczenie do decyzji Ministra Skarbu, który wyda dalsze zarządzenia, po otrzymaniu doniesienia o konfiskacie w drodze służbowej i po porozumieniu się z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 32. Celem zbadania artykułów żywności i napojów na zawartość w nich Szśs urzędy celne kierują się przepisami zawartemi w załączniku do § niniejszego.

IV. O sprzedaży Szśs w hurtowych składach materjałów aptecznych i w aptekach.

W składach.

§ 33. Przedsiębiorcy hurtowych składów materjałów aptecznych zamierzający zająć się sprzedażą Szśs mają złożyć w tym celu podanie do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, która po zasięgnięciu opinji izby skarbowej przedstawi akta Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do rozstrzygnięcia w sposób przepisany w art. 3.

§ 34. 1) Na skutek zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych izba skarbowa wydaje proszącemu zezwolenie na sprzedaż Szśs tudzież zaświadczenie na prawo nabywanie tychże.

2) Zezwolenie wydaje się bezterminowo lecz do odwołania.

W aptekach.

§ 35. Każda apteka korzysta z prawa nabywania i sprzedaży Szśs bez osobnego na to zezwolenia, winna jednak otrzymać od właściwej wojewódzkiej władzy administracyjnej ogólnej zaświadczenie na prawo nabywania tych środków celem udowodnienia, że zamówienie przeznacza się istotnie dla apteki. Zaświadczenia takie są ważne w ciągu tego roku kalendarzowego, w którym zostały wydane.

§ 36. Gdy przy rewizji apteki okaże się brak Szśs nieusprawiedliwiony dowodami pisemnemi, to niezależnie od pociągnięcia winnego do odpowiedzialności, apteka może być ograniczona w prawie nabywania Szśs do 10 gr., jednorazowo. Natenczas urzędnik kontroli skarbowej odbiera wydane aptece zaświadczenie i odsyła je właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, a potem w razie potrzeby nabycia Szśs apteka winna za każdym razem prosić tę władzę o zaświadczenie na prawo nabycia tych środków w lości nie przenoszącej 100 gr., załączając do podania dowody na wyjście poprzednio nabytej ilości. Wraz z odnośnym zaświadczeniem zwraca się aptece załączone do podania dowody.

Kontrola sprzedaży.

§ 37. Przedsiębiorcy hurtowych składów materjałów aptecznych i aptekarze winni prowadzić książkę przychodu i rozchodu Szśs według załączonego wzoru poświadczoną i oparafowaną przez urząd skarbowy akcyz i monopolów.

§ 38. 1) Zezwolenie na prawo sprzedaży Szśs w hurtowym składzie materjałów aptecznych przechowuje się stale w tym składzie (§ 34).

2) Zaświadczenia na prawo nabywania Szśs (§§ 34, 35, 36) przesyła się przy zamówieniu do uprawnionego miejsca sprzedaży tych środków lub do urzędu celnego. Po załatwieniu zamówienia lub dokonaniu odprawy celnej zwraca się zaświadczenie nabywcy (§§20, 25).

§ 39. Urzędnik kontroli skarbowej sprawdzający w hurtowym składzie materjałów aptecznych nadeszłą przesyłkę Szśs (§§ 21, 29) wpisuje takową na przychód do książki (§ 37) i dołącza do niej świadectwo przewozowe lub dowód odprawy celnej wraz z zaświadczeniem na prawo nabycia.

§ 40. Przesyłka Szśs z hurtowych składów materjałów aptecznych do aptek lub pracowni chemicznych dla celów naukowych odbywa się w obecności urzędnika kontroli skarbowej, który w tym celu ma być zawczasu zawiadomiony przez przedsiębiorcę o zamierzonej przesyłce.

2) Organ kontroli skarbowej dokonywujący odprawy, kieruje się przytem przepisem § 20.

§ 41. Odbiór przesyłki Szśs w aptece odby-

wa się w obecności organu kontroli skarbowej z zachowaniem analogicznych postanowień § 21.

§ 42. Wydawanie Szśs w aptekach odbywa się wyłącznie za przepisem (receptą) lekarskim, rozchód tych środków wpisuje się do książki (§ 37) z dołączeniem do niej odnośnej recepty.

§ 43. 1) Urzędnicy kontroli skarbowej dokonywują rewizji i sprawdzenia zapasów Szśs w hurtowych składach materjałów aptecznych raz na miesiąc, a w aptekach przynajmniej raz na rok, wpisując wyniki rewizji do książki przedsiębiorstwa przez całą jej szerokość.

2) W razie zajścia różnicy zdań między kontrolującym urzędnikiem kontroli skarbowej, a kierownikiem apteki odnośnie do treści recept rozstrzyga właściwa powiatowa władza administracji ogólnej na wniosek urzędu skarbowego akcyz i monopolów.

§ 44. 1) Apteki prywatne, tudzież zakładowe (szpitalne, kasy chorych i t. p.) odnośnie do obrotu Szśs podlegają wszystkim przepisom dotyczącym aptek publicznych.

2) Każda apteka zwolniona jest od obowiązku prowadzenia kontroli zużycia Szśs, jeżeli zużycie nie przekracza 20 gr. rocznie.

V. O nabywaniu Szśs przez pracownie chemiczne.

§ 45. Pracownie naukowe otrzymują Szśs do celów badawczych na podstawie zaświadczeń bezpośredniej władzy przełożonej (dziekana, dyrektora szkoły, instytutu i t. p.).

§ 46. 1) Kontrola przesyłek przewyższających 15 gramów odbywa się w pracowniach analogicznie do przepisów dotyczących aptek.

2) Pracownie naukowe nie mają obowiązku prowadzenia książek przychodu i rozchodu Szśs.

VI. O nabywaniu Szśs do celów przemysłowych.

§ 47. Szśs wolno używać w zakładach przemysłowych tylko do wyrobu przedmiotów służących do celów leczniczych i higjenicznych.

§ 48. 1) Przedsiębiorca zakładu przemysłowego zamierzający stosować Szśs do wyrobu przedmiotów przeznaczonych do celów leczniczych i higjenicznych winien uzyskać zezwolenie na to od Ministerstwa Skarbu. W tym celu ma złożyć podanie do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, tudzież do izby skarbowej z wymienieniem przedsiębiorstwa, rodzaju wyrobów do jakich mają być Szśs używane, składu chemicznego tych środków, technicznego postępowania i przenaczenia wyrobów. Wojewódzka władza administracji ogólnej oraz izba skarbowa po zebraniu danych potwierdzających szczegóły zawarte w podaniu przedstawi je ze swoim wnioskiem Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, względnie Ministerstwu Skarbu.

2) Minister Skarbu decyduje te sprawy w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu, a wrazie przychylnego załatwienia wydaje proszącemu odpowiednie zezwolenie.

§ 49. Na podstawie otrzymanego zezwolenia przedsiębiorca wnosi do właściwej izby skarbowej (wydz. IV) podanie w celu otrzymania zaświadczenia na prawo nabywania Szśs.

§ 50. Zakłady przemysłowe korzystające z prawa przerobu Szśs podlegają dozorowi kontroli skarbowej, a wyrób przedmiotów z domieszką tych środków odbywa się w obecności dozorującego urzędnika.

§ 51. Nabywanie, odbiór, przechowywanie, księgowanie i przerób Szśs odbywa się z zachowaniem przepisów §§ 21 do 27, 37 — 39, 43.

§ 52. 1) Wyroby zawierające Szśs, a przeznaczone do wewnętrznego użytku mają być zaopatrzone w opakowanie z oznaczeniem firmy wytwórczej, nazwy wyrobu uzupełnionej wzmianką, że zamiast cukru, zawiera sacharynę, przeznaczenia do celów leczniczych, oraz z wymienieniem daty i liczby zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (§ 48).

2) Sprzedaż tych wyrobów może odbywać się tylko z zakładów, które uzyskają zezwolenie urzędu skarbowego akcyz i monopolów i tylko osobom, które złożą zaświadczenie lekarza urzędowego stwierdzające knieczność nabywania tych wyrobów.

Wzaświadczeniu powinna być wymieniona nazwa wyrobu i miesięczne zapotrzebowanie. Te zaświadczenia są ważne tylko w ciągu roku kalendarzowego, w którym je wydano.

§ 53. Wyroby zawierające Szśs a przeznaczone do pielęgnowania jamy ustnej przepisom § 52 nie podlegają i mogą być sprzedawane bez żadnych ograniczeń.

VII. O wykonywaniu kontroli wyrobu artykułów żywności i napojów co do zawartości w nich Szśs.

§ 54. We wszelkich zakładach przemysłowych, w których odbywa się bądź wyrób, bądź też sprzedaż artykułów żywności i napojów, które przypuszczalnie mogłyby zawierać Szśs, urzędnicy kontroli skarbowej, funkcjonarjusze dozoru sanitarnego lub policji państwowej mają prawo nabywać próbki takich towarów po cenie sprzedażnej w celu poddania ich odpowiedniemu zbadaniu.

§ 55. Próbki wymienione w § 54 należy umieścić w dwóch osobnych opakowaniach i zabezpieczyć pieczęcią urzędową tudzież na żądanie przedsiębiorcy jego pieczątką własną. Na opakowaniu uwidocznia się rodzaj zawartej w niem próbki towaru za podpisem przedsiębiorcy na dowód pochodzenia próbki. O nabyciu próbki spisuje się szczegółowy protokół z wymienieniem rodzaju towaru z którego próbki pochodzą.

§ 56. 1) Urzędnicy kontroli skarbowej odbierający próbki przesyłają je wraz z protokółem do właściwej izby skarbowej, która prześle jedną próbkę do właściwej pracowni chemicznej w celu zbadania stosownie do załącznika do § 32.

2) Izba skarbowa zachowuje u siebie drugą próbkę do czasu otrzymania wyniku zbadania pierwszej. Po załatwieniu sprawy druga próbka ulega zniszczenu. Funkcjonarjusze dozoru sanitarnego lub policji państwowej przesyłają próbki wraz z protokółem poboru do właściwego państwowego zakładu badania żywności i przedmiotów użytku, który w razie stwierdzenia czynu karygodnego (obecność Szśs w artykule żywności lub napoju) obowiązany jest zawiadomić o tem odnośną izbę skarbową.

§ 57. 1) Do badania prób na zawartość Szśs uprawnione są pracownie chemiczne wyższych zakładów naukowych, centralne laboratorjum dyrekcji państwowego monopolu spirytusowego, okręgowe laboratorja tej dyrekcj w Krakowie, Lublinie,

Lwowie, Poznaniu, Warszawie i Wilnie, tudzież państwowe zakłady badania żywności i przedmiotów użytku.

2) Pracownia chemiczna spisuje o zbadaniu otrzymanej próbki szczegółowy protokół, w którym należy ściśle wymienić sposób i wynik dokonanego badania. Do protokółu dołącza się opakowanie, z którego wyjęto otrzymaną w celu zbadania próbkę.

§ 58. Przedsiębiorcy u których nabyto próbki (§ 55) mogą przesłać na swój koszt takież próbki do pracowni chemicznych wyższych zakładów naukowych w celu zbadania. W takich wypadkach przedsiębiorca pobiera niezależnie od dwóch próbek nabytych przez organ urzędowy, jeszcze dwie takież próbki, przyczem postępuje się według przepisu § 56. Jedną próbkę dołącza się do protokółu i odsyła się wraz z próbkami urzędowemi do izby skarbowej. Po załatwieniu sprawy przedsiębiorca może próbkę odebrać. W razie otrzymania w izbie skarbowej dwóch wyników badania niezgodnych między sobą izba prześle obie posiadane próbki wraz z orzeczeniem pracowni do centralnego laboratorjum dyrekcji państwowego monopolu sprytusowego lub do państwowego zakładu badania żywności i przedmiotów użytku dla ponownego zbadania. Orzeczenie tego laboratorjum lub państwowego zakładu badania środków żywności i przedmiotów użytku będzie miarodajne i ostateczne.

§ 59. Koszta nabycia próbek zwróci izba skarbowa urzędnikom kontrolującym (§ 55) z funduszów wyznaczonych jej w tym celu przez Ministerstwo Skarbu.

§ 60. Przy wykonywaniu wyroku właściwego sądu orzekającego o konfiskacie artykułów żywności i napojów zawierających Szśs podlegają konfiskacie tylko te towary, w których stosownie do pobranych próbek zawartość Szśs niewątpliwie stwierdzono i co do których konfiskatę wyrok sądu orzekł. O stwierdzeniu tożsamości towaru w stosunku do pobranych próbek i o wykonaniu konfiskaty spisuje się szczegółowy protokół, a skonfiskowany towar ulega zniszczeniu w obecności organu kontroli skarbowej.

§ 61. 1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od 1 stycznia 1928 r. i równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 9, poz. 64).

2) Z dniem 1 stycznia 1928 r. tracą wartość dotychczasowe uprawnienia na sprzedaż sacharyny.

3) Przepis ustępu drugiego nie dotyczy aptek.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *A. Meysztowicz.*

Załącznik do § 32.

INSTRUKCJA O WYKRYWANIU SZTUCZNYCH ŚRODKÓW SŁODZĄCYCH W PRODUKTACH SPOŻYWCZYCH.

I. Sacharyna.

1) Sacharyna, sulfimid kwasu benzoesowego o wzorze $C_6H_4 \frac{SO_2}{CO} NH$, w handlu występuje pod nazwami: Acide anhydroorthosulfamide - benzoique, Benzoesänresulfimid, Orthosulfaminbenzoesäureanhydrid, Saccharol, Saccharinol, Saccharinose, Sycose, Toluolsüss, Zuckerin, Fahlberg, s Saccharin, Sulfinidum, Aguearina, Glucinide, Sucre de houille.

2) Wydzielanie sacharyny ze środków spożywczych odbywa się zapomocą ekstrakcji eterem lub mieszaniną eterów etylowego i naftowego. Jeżeli badana substancja nie reaguje kwaśno, należy ją przed ekstrakcją zakwasić kwasem fosforowym. Płyny alkoholowe uwalnia się przed ekstrakcją od alkoholu przez odparowanie na łaźni wodnej.

3) Po odparowaniu rozpuszczalników (eteru lub mieszaniny eteru i eteru naftowego) otrzymuje się sacharynę wykrystalizowaną w postaci blaszek.

4) W ten sposób otrzymaną sacharynę identyfikuje się zapomocą jednej z następujących reakcyj:

a) Słodki smak, który daje się stwierdzić nawet przy bardzo małej ilości substancji, lub w bardzo rozcieńczonym roztworze; występuje on silniej, jeżeli zobojętnić roztwór lub sacharynę w substancji (pozostałość po ekstrakcji) małą ilością dwuwęglanu sodu.

b) Punkt topienia sacharyny jest 223 — 224°.

c) Jeżeli do stopionej mieszaniny saletry i sody dodać sacharyny, to stop będzie zawierał kwas siarkowy, który można oznaczyć przez zakwaszenie i strącenie chlorkiem baru.

d) Sacharynę rozpuszcza się w ługu sodowym, odparowuje do suchości i pozostałość ogrzewa w ciągu 30 minut do 250° C. Stop zawiera wtedy salicylan sodowy. Jeżeli roztwór tego stopu zakwasić rozcieńczonym kwasem siarkowym i ekstrahować eterem, to po odparowaniu eteru pozostanie kwas salicylowy, którego obecność można stwierdzić zapomocą chlorku żelazowego. Uprzednio należy jednak sprawdzić, czy substancja początkowa nie zawierała kwasu salicylowego.

e) Sacharyna, ogrzewana z rezorcyną i kwasem siarkowym, daje zabarwienie żółtoczerwone, następnie zielone. Po rozpuszczeniu w wodzie i nasyceniu ługiem sodowym roztwór wykazuje intensywnie zieloną fluorescencję.

f) Przez stopienie sacharyny ze sproszkowanym magnezem i zadanie roztworu stopu nitroprusydkiem sodu można stwierdzić obecność siarki.

g) Sacharynę gotuje się z 10% kwasem solnym przez kilka minut i roztwór odparowuje się do suchości. Pozostałość rozpuszcza się w małej ilości płynnego kwasu karbolowego (90%). Roztwór ten wlewa się kroplami na odrobinę bezwodnika fosforowego. Następuje gwałtowna reakcja z wydzieleniem ciepła, tworzy się przytem produkt, zabarwiony ciemno-czerwono. Jeżeli rozpuścić go w wodzie otrzymuje się żółtawy roztwór, który po dodaniu alkalji wykazuje znane niebiesko-czerwone zabarwienie ftalein. Wanilina daje przy tem postępowaniu również czerwony barwnik, dlatego, jeżeli jest ona obecna, należy ją usunąć przed wykonaniem reakcji.

h) Słabo alkaliczny wodny roztwór sacharyny zadaje się kroplami, mieszając roztworem p. dwuazonitroaniliny i wytrząsa z 10 cm^3 eteru. Po oddzieleniu warstwy wodnej i dodaniu 20 do 30 kropli 10% ługu sodowego, występuje na powierzchni zetknięcia zielony pierścień.

i) Jeżeli odparować sacharynę (co najmniej (1,3 mgr.) do suchości ze stężonym kwasem azotowym na łaźni wodnej, pozostałość oblać po ochłodzeniu kilkoma kroplami stężonego roztworu wodorotlenku potasu w 50% alkoholu, ciecz rozdzielić w parownicy porcelanowej i ograć prędko od dołu, zanim się zbiegnie zpowrotem — wystąpią barwy niebieska, czerwona i fioletowa.

j) Obecność sacharyny oprócz próby smakowej należy stwierdzić przynajmniej dwiema z powyżej podanych reakcyj.

k) Oznaczenie sacharyny w razie obecności rozmaitych substancyj jak np. kwasu benzoesowego, winowego, cytrynowego, salicylowego, lotnych i tłustych olejów i t. d. wymaga pewnych modyfikacyj metody ogólnej. W tych wypadkach należy się opierać na literaturze specjalnej .

II. Dulcyna.

1) Dulcyna albo sakrol-parafenetelkarbamid— ma wzór chemiczny C_2H_5 — OC_6 H_4 NH CO NH_2.

2) Dulcynę ekstrahuje się z badanej substancji eterem, po odparowaniu rozpuszczalnika identyfikuje się ją zapomocą jednej z następujących reakcyj:

a) Reakcja Jorissen'a. Z roztworu azotanu rtęci dulcyna daje słabo fioletowe zabarwienie, którego intensywność zwiększa się przez dodanie małej ilości dwutlenku ołowiu.

b) Reakcja Ruggieri. Jeżeli odparować dulcynę z roztworem azotanu srebra lub chlorku rtęci na łaźni wodnej — powstaje fioletowe zabarwienie, które po zadaniu ciepłym alkoholem zamienia się na winnoczerwone.

c) Próba odróżniania dulcyny od sacharyny. Pałeczkę szklaną zwilża się wodą i nabiera na nią kilka ziarnek dobrze roztartej badanej substancji. Substancję tę poddaje się działaniu par dymiącego lub stężonego kwasu azotowego. Dulcyna zabarwia się intensywnie pomarańczowo, podczas gdy sacharyna i jej związek sodowy pozostają bezbarwne.

d) Reakcja Berlinerblau'a. Pozostałość zawierająca dulcynę, ogrzewa się z 3 — 4 kroplami fenolu i taką samą ilością stężonego kwasu siarkowego. Po rozcieńczeniu wodą nalewa się na oziębioną ciecz warstwę amonjaku. W razie obecności dulcyny tworzy się na powierzchni zetknięcia obu płynów niebieski pierścień.

e) Dulcynę zadaje się ługiem sodowym i destyluje, wtedy przechodzi z parą wodną fenetydyną, która przez ogrzewanie z octem lodowatym daje fenacetynę.

III. Glucyna.

1) Glucyna jest to kwas amidotrójazinosulfonowy i jego sól sodowa.

2) Glucyna, rozpuszczona w rozcieńczonym kwasie solnym i zadana roztworem azotynu sodowego, a następnie alkalicznym roztworem α naftolu, daje czerwone zabarwienie; z rezorcyną lub kwasem salicylowym — również w alkalicznym roztworze — daje zabarwienie jasno-żółte.

(Strona 1) **Załącznik do § 15.**

KSIĘGA № 1.

Przychód i rozchód surowca w wytwórni sztucznych środków słodzących

w ....

na rok ....

Objaśnienia.

Do księgi tej wpisuje się surowiec sacharyny przeznaczony do przerobu, a sprowadzony z zagranicy lub otrzymany z urzędów z oznaczeniem miejscowości, oraz № świadectwa przewozowego za jakiem towar nadszedł.

Wyszczególnia się ilość skrzyń lub innych opakowań podanych w dokumencie przewozowym i otrzymanych przez wytwórnie, oraz ilość kg. i gr.

W rozchodzie wypisuje się ilości użyte do przerobu lub wydane bez przerobu z oznaczeniem na jaki cel i komu, oraz ilość.

(Strona 2)

PRZYCHÓD.

№ porządk.	Data		Skąd surowiec otrzymano		Ilość		
	Rok i miesiąc	Dzień	Miejscowość, Urząd	№ dokumentu przewozowego	opakowań	Kg.	gr.

(Strona 3)

ROZCHÓD.

№ porządk.	Data		Zużyto do fabrykacji lub wydano do przerobu i komu	Ilość	
	Rok i miesiąc	Dzień		Kg.	gr.

(Strona 1) **Załącznik do § 15.**

KSIĘGA № 2.

Produkcja i rozchód gotowej sacharyny w wytwórni ....

na rok ....

O b j a ś n i e n i a.

Do księgi tej wpisuje się każdorazowo protokólarnie stwierdzoną przez kontrolę skarbową produkcję — z oznaczeniem № protokółu, oraz ścisłą ilość.

W rozchodzie wypisuje się wszelki rozchód wydania lub wysłania z oznaczeniem komu i dokąd.

Na wydania miejscowe wytwórnia winna posiadać pokwitowania odbiorców, zaś na wysyłki zamiejscowe odnośne pokwitowania pocztowe lub kolejowe.

(Strona 2)

PRZYCHÓD.

№ porządk.	Data		Wyprodukowano wedle protokółu kontroli skarbowej	Ilość	
	Rok i miesiąc	Dzień		Kg.	gr.

(Strona 3)

ROZCHÓD.

№ porządk.	Data		Komu wydano lub wysłano	Ilość pudełek 5 kg.	Zawartość sacharyny	
	Rok i miesiąc	Dzień			Kg.	gr.

(Str. 1). **Załącznik do § 15.**

WYKAZ

osób zatrudnionych w wytwórni sztucznych środków słodzących

w ....

na rok ....

(Str. 2).

№ porządk.	Imię i nazwisko pracującego	Rodzaj roboty w wytwórni	Miejsce stałego zamieszkania	Przynależność państwowa	Data przyjęcia robotnika	Data zwolnienia robotnika	Adnotacja inspektora kontr. skarb. o sprawdzeniu robotników

(str. 1)

Załącznik do § 20.

Dnia .... 192..... r.

miejscowość:

ŚWIADECTWO № ....

na przewóz sztucznych środków słodzących z wytwórni składu (nazwa i adres przedsięb.)

....

do (nazwa i adres przedsiębiorstwa)

....

w ilości .... (słownie) ....

.... (rodzaj środka) ....

rodzaj opakowania ....

zabezpieczenie ....

Podpis urzędnika ....

Podpis przedsiębiorcy ....

Dnia .... 192..... r.

miejscowość:

DUPLIKAT ŚWIADECTWA № ....

na przewóz sztucznych środków słodzących z wytwórni składu (nazwa i adres przedsięb.)

....

do (nazwa i adres przedsiębiorstwa)

....

w ilości .... (słownie) ....

.... (rodzaj środka) ....

rodzaj opakowania ....

zabezpieczenie ....

Podpis urzędnika ....

Podpis przedsiębiorcy ....

Dnia .... 192..... r.

miejscowość:

ŚWIADECTWO № ....

na przewóz sztucznych środków słodzących z wytwórni składu (nazwa i adres przedsięb.)

....

do (nazwa i adres przedsiębiorstwa)

....

w ilości .... (słownie) ....

.... (rodzaj środka) ....

rodzaj opakowania ....

zabezpieczenie ....

Podpis urzędnika ....

Podpis przedsiębiorcy ....

UWAGI KONTROLI SKARBOWEJ W MIEJSCU ODBIORU PRZESYŁKI.

Transport brutto .... kg.
netto .... kg.
tara .... kg.
otrzymano i zapisano w księdze kontrolnej dnia .... 192.... r. pod pozycją № ....
Duplikat otrzymano dn. .... 192.... r.
Po uzgodnieniu duplikat odesłano zpowrotem do kontroli skarbowej pod adresem ....
....
m. .... 192.... r.

Podpis i pieczęć kontroli skarbowej w miejscu odbioru.

(czytelny podpis i stanowisko służbowe)

UWAGI KONTROLI SKARBOWEJ

I. W miejscu odbioru przesyłki.

a) Duplikat otrzymano .... 192.... r.
b) Transport brutto .... kg.
tara .... kg.
netto .... kg.
wraz ze świadectwem otrzymano .... 192.... r. i zapisano do książki kontrolnej pod pozycją № ....
c) Niniejszy duplikat po uzgodnieniu ze świadectwem zwraca się kontroli skarbowej
w ....
(adres i data zwrotu)

Podpis i pieczęć:

UWAGI KONTROLI SKARBOWEJ

II. W miejscu wysłania.

a) Duplikat otrzymano .... 192.... r.
b) Uzgodniono z grzbietem świadectwa i
c) odesłano do kontroli skarbowej ....
.... 192.... r. lub
d) dołączono do akt kontroli skarbowej w .... (w pozycji rozchodowej z dn. .... 192.... r. № ....)

(Podpis i pieczęć kontroli skarbowej).

UWAGI KONTROLI SKARBOWEJ W MIEJSCU WYSŁANIA.

Sprawdzony przez kontrolę skarbową w miejscu odbioru, duplikat niniejszego świadectwa został zwrócony .... 192.... r. i odesłany do kontroli skarbowej, mającej nadzór nad hurtownią pod adresem
....

(lub został dołączony do akt kontroli skarbowej w hurtowni)

.... 192.... r.

Podpis kontroli skarbowej.

(Str. 1). Załącznik do § 37.

KSIĄŻKA

przychodu i rozchodu sztucznych środków słodzących w składach aptecznych i aptekach na rok ______

(Str. 2).

№ porządk.	Data		Skąd otrzymano i przy jakiem świad. przewozowem lub dowod. odpr. celnej	Ilość				
	Rok i miesiąc	Dzień		opakowań			Kg.	gr.
				1 kg.	500 gr.	5 gr.		

(Str 3).

№ porządk.	Data		Komu wydano lub za jaką receptą	Ilość				
	Rok i miesiąc	Dzień		opakowań			Kg.	gr.
				1 kg.	100 gr.	5 gr.		

Monopol tytoniowy.

18.

ROZPORZĄDZENIE
Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 28 grudnia 1927 r.

w sprawie wykupu maszyn, narzędzi, materjałów i fabrykatów tytoniowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Byli fabrykanci wyrobów tytoniowych, w których posiadaniu znajdują się jeszcze maszyny, narzędzia i materjały, służące bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych, obowiązani są w terminie do dnia 31 marca 1928 r. przedmioty te wywieźć zagranicę lub sprzedać je Skarbowi Państwa w drodze dobrowolnego porozumienia się.

Art. 2. Byli fabrykanci wyrobów tytoniowych, względnie koncesjonowani sprzedawcy, w których posiadaniu znajdują się jeszcze gotowe fabrykaty tytoniowe zlikwidowanych prywatnych fabryk lub sprowadzone z zagranicy na zasadzie pozwoleń, udzielonych do końca 1926 r., obowiązani są w terminie do dnia 31 marca 1928 r. wyroby te wywieźć zagranicę, lub sprzedać Skarbowi Państwa w drodze dobrowolnego porozumienia się, względnie o ile są w posiadaniu ważnej koncesji na sprzedaż wyrobów tytoniowych — rozprzedać je na miejscu.

Art. 3. Po upływie oznaczonego wyżej terminu osoby, wymienione w art. 1 i 2, obowiązane są wyżej oznaczone przedmioty sprzedać Skarbowi Państwa za odszkodowaniem, które ustali komisja, przewidziana w art. 4 niniejszego rozporządzenia.

Art. 4. Celem ustalenia wysokości odszkodowania za przedmioty, podlegające w myśl niniejszego rozporządzenia odsprzedaży Skarbowi Państwa, ustanawia się komisję szacunkową, w skład której wejdą:

1) przewodniczący, mianowany przez Ministra Skarbu, oraz

2) 3 członków, z których jeden mianowany będzie przez Ministra Przemysłu i Handlu z pośród znawców maszyn i narzędzi tytoniowych, drugi przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z listy, przedstawionej przez Poznańską i Pomorską Izbę Przemysłowo-Handlową, oraz przez organizacje przemysłowe w b. zaborze rosyjskim, trzeci zaś przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

W ten sam sposób zamianowani będą zastępcy przewodniczącego i członków komisji.

Niezadowoleni z wysokości odszkodowania, oznaczonego przez komisję szacunkową, mogą dochodzić podwyższenia odszkodowania na drodze sądowej w przeciągu dni trzydziestu od dnia doręczenia orzeczenia.

Art. 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) K. Bartel.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) August Zaleski.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) A. Meysztowicz.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) Dr. Dobrucki.

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. *Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 30 grudnia 1927 r. Nr. 117, poz. 1000).

Monopol spirytusowy.

19.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 grudnia 1927 r.

w sprawie ustalenia podstawowej ceny monopolowej za spirytus, który będzie dostarczony Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w kampanji 1927/28 roku.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządza się co następuje:

§ 1. Podstawową cenę monopolową za 1 hl. 100° spirytusu surowego, który w kampanji 1927/28 roku będzie odpędzony i dostarczony na kontyngent zakupu dla Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego przez gorzelnie rolnicze, loco wagon najbliższy od gorzelni, czynnej towarowej stacji kolejowej, względnie loco statek najbliższej przystani, ustala się w wysokości następującej:

		złotych za 1 hl. 100°
dla województwa	warszawskiego	96,00
" "	łódzkiego	104,00
" "	kieleckiego	96,00
" "	lubelskiego	98,00
" "	białostockiego	92,00
" "	wileńskiego	104,50
" "	nowogródzkiego	96,50
" "	poleskiego	91,00
" "	wołyńskiego	89,00
" "	poznańskiego	96,00
" "	pomorskiego	99,00
" "	krakowskiego	109,50
" "	lwowskiego	98,00
" "	stanisławowsk.	96,00
" "	tarnopolskiego	92,00
" "	śląskiego	113,00

§ 2. Monopolową cenę nabycia spirytusu surowego z gorzelń przemysłowych w myśl art. 11 ust. 4 i 5 cytowanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 roku ustala się w kampanji 1927/28 w wysokości następującej:

za spirytus kontyngentowy z gorzelń drożdżowych — zł. 47,35 za 1 hl. 100°

za spirytus kontyngentowy z pozostałych gorzelń przemysłowych:

a) zużytkowujących cały wywar — zł. 76,98 za 1 hl. 100°;

b) niezużytkowujących całego wywaru — zł. 67,65 za 1 hl. 100°

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 23 grudnia 1927 r. Nr. 114, poz. 976).

20.

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1927 r.

o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powinna zakupić z produkcji krajowej w okresie kampanji gorzelniczej 1928/1929 r.

Na podstawie art. 5 ust .2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) ustala się na 600.000 hl. 100° (sześćset tysięcy hektolitrów 100°) ilość spirytusu, jaką Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powinna zakupić z produkcji krajowej w okresie kampanji gorzelniczej 1928/29 r. (kontyngent zakupu Monopolu Spirytusowego).

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Monitor Polski z dnia 28 grudnia 1927 r. Nr. 296, poz. 819).

Monopol soli.

21.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 listopada 1927 r.

o sprzedaży soli do celów przemysłowych.

Na podstawie §§ 4 i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 roku o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Sól skażoną i sól nieskażoną, nabytą po cenach zniżonych do celów przemysłowych (§§ 9—11), wydaje się z salin, warzelni i z wolnych składów soli. Celem skażenia jest uczynić sól niezdatną do spożycia przez ludzi. Urząd skarbowy akcyz i monopolów może zwolnić od skażenia sól nie przeznaczoną do spożycia przez ludzi, jeśli sól z natury swojej jest do takiego spożycia nieprzydatna.

§ 2. 1) Za środek ogólnie skażający uznaje się 1 kg. oleju mineralnego na 1 q soli.

2) Za środki szczególne skażające uznaje się następujące domieszki na 1 q soli:

a) 0,5 kg. tlenku żelaza zwanego kolkotarem celem skażenia soli na sól bydlęcą,

b) 5 kg. sody palonej do solenia i konserwowania skór tudzież do studzenia lodu,

c) 5 kg. lub 5 l. posoki z jelit do solenia jelit,

d) 4 kg. roztworu zgęszczonego ługu żrącego lub 2 kg. sody palonej, lub 2 kg. pokruszonego ługu żrącego, lub 2 kg. kwaśnego sulfatu do wyrobu kwasu solnego, siarczanu sodowego, mydeł, gliceryny i t. p.

3) Minister Skarbu może na prośbę zainteresowanego przedsiębiorstwa zezwolić na stosowanie również innych środków do skażenia soli wyżej niewymienionych, lub na stosowanie wymienionych środków w innym stosunku do soli.

§ 3. 1) Własności i sposób badania środków skażających określa załącznik do § niniejszego. Przepisane własności środka skażającego muszą być stwierdzone przed jego użyciem do skażenia soli.

2) Do badania środków skażających upoważnia się laboratorjum salinarne w Wieliczce, centralne laboratorjum dyrekcji państwowego monopolu spirytusowego i laboratorja okręgowe dyrekcyj państwowego monopolu spirytusowego we Lwowie, w Lublinie, Warszawie, Wilnie i w Poznaniu. Urząd skarbowy akcyz i monopolów może również powierzyć badanie powołanych środków w obecności urzędnika swego w laboratorjach przedsiębiorstw przemysłowych lub w laboratorjach aptecznych.

§ 4. 1) Skażenia dokona się w salinie lub warzelni z wyjątkami przewidzianemi poniżej. Przy skażeniu musi być obecny urzędnik skarbowy, dozorujący sprzedaży soli, oraz przedstawiciel saliny lub warzelni.

2) Urząd skarbowy akcyz i monopolów może zezwolić w razie wyjątkowej potrzeby na skażenie soli w miejscu jej użycia. Przy skażeniu musi być obecny w takich wypadkach inspektor i drugi urzędnik kontroli skarbowej.

§ 5. Warzonka przeznaczona do skażenia musi być wilgotna i o ile można drobnoziarnista. Skażenia dokonywa się z pomocą przyrządów mieszalnych (np. bębnów obrotowych, ślimaków), jakie urząd skarbowy akcyz i monopolów uzna za odpowiednie. W braku takich przyrządów szufluje się sól po dodaniu środka skażającego i przepuszcza się przez sita z oczkami na 2 mm². Urząd skarbowy może odstąpić od przesiewania, jeśli przy skażeniu stosuje się środek płynny lub barwiący, a parokrotne szuflowanie wystarcza do należytego skażenia soli.

§ 6. Sól kamienna, przeznaczona do skażenia, musi być mielona na tyle miałko, by się w całości przesiewała przez sito z oczkami na 4 mm², środki skażające należy dodawać w czasie przemiału, albo też uskuteczniać skażenie według przepisu § 5.

§ 7. 1) Dla kontroli obrotów solą skażoną saliny i warzenie obowiązane są prowadzić księgę kontroli według załączonego wzoru Nr. 1.

2) Przedsiębiorstwa, które otrzymują sól do celów przemysłowych w stanie nieskażonym, a skażenia dokonywa się na miejscu, obowiązane są prowadzić księgę według wzoru Nr. 2 na podstawie świadectw przewozowych, towarzyszących przesyłce soli (wzór Nr. 3).

§ 8. 1) Do nabywania i sprzedaży soli skażonej olejem mineralnym lub tlenkiem żelaza żadnego pozwolenia nie potrzeba.

2) Do nabywania soli skażonej innemi środkami konieczne jest zezwolenie urzędu skarbowego akcyz i monopolów, który wydając zezwolenie udziela odpisu tegoż biuru sprzedaży soli i salinie, w której sól ma być nabywana. Przed otrzymaniem odpisu zezwolenia nie wolno wydawać soli z saliny.

Zezwolenia wydaje się na określony czas i na określoną ilość soli z zaznaczeniem środka skażającego.

3) Urzędnicy dozorujący saliny i przedsiębiorstwa korzystającego z soli skażonej obowiązani są pilnować, by przesyłka soli odpowiadała warunkom pozwolenia; na pozwoleniu, względnie na jego odpisie, urzędnicy wpisują ilość wydanej soli skażonej aż do wyczerpania całego uprawnienia w czasie dozwolonym (wzór Nr. 4).

4) Nie wolno odstępować soli skażonej środkami powołanemi w ust. 2 osobom trzecim nie posiadającym zezwolenia na jej nabywanie ani przerabiać jej na cele w zezwoleniu nie wymienione.

§ 9. 1) Sól nieskażona będzie sprzedawana po cenie zniżonej do pewnych celów przemysłowych, dla których sól skażona nadaje się, a mianowicie do wyrobu sody, soli glauberskiej, kwasu solnego, barwników smołowych, środków wybuchowych, sacharyny, do solenia śledzi, oraz innych świeżych ryb i krabów morskich.

2) Ponadto będzie sprzedawana rolnikom sól spiżowa w kruchach na lizankę dla bydła, oraz solanka na poprawę paszy.

§ 10. Przez solenie ryb i krabów w znaczeniu § 9 rozumieć należy tylko stosowanie soli w celu utrwalenia ryb i krabów. Natomiast dla nadawania tym artykułom pewnego smaku, np. przy wędzeniu i marynowaniu, można używać soli tylko jadalnej.

§ 11. 1) Dla otrzymania zezwolenia na nabycie soli bez skażenia na cele przemysłowe (§ 9) należy złożyć w urzędzie skarbowym akcyz i monopolów podanie, w którem należy wymienić rocznie zapotrzebowanie soli, sposób postępowania technicznego przy użyciu soli, rodzaj potrzebnej soli, wreszcie zobowiązać się do posiadania odpowiedniego śpichrza na sól nadającego się do urzędowego zamknięcia.

2) Przy wydawaniu zezwolenia przez urząd skarbowy akcyz i monopolów tudzież przy wydawaniu soli na podstawie tego zezwolenia stosuje się odpowiednie przepisy § 8.

3) Dla otrzymania nieskażonej soli spiżowej oraz solanki dla bydła (§ 9) należy uzyskać zaświadczenie urzędnika kontroli skarbowej, policji, magistratu, lub wójta gminy o ilości głów inwentarza żywego, dla którego ma być sól przeznaczona. Organizacje i związki rolnicze mogą otrzymywać sól spiżową na sprzedaż rolnikom na swoją odpowiedzialność bez osobnych zaświadczeń.

§ 12. 1) Dla kontroli obrotów solą nieskażoną zużytą po myśli § 9 przedsiębiorstwa uprawnione do przerobu soli obowiązane są prowadzić księgę kontroli według załączonego wzoru Nr. 5.

2) Rolnicy korzystający z soli spiżowej na lizankę żadnej książki nie prowadzą.

§ 13. Na każdą bez wyjątku przesyłkę soli wydanej z saliny lub wolnego składu do celów przemysłowych w stanie tak skażonym jak nieskażonym wydaje się w 2-ch egzemplarzach zatwierdzone przez urzędnika dokonywującego odprawy świadectwo przewozowe według załączonego wzoru Nr. 3. Świadectwo towarzyszy przesyłce, wtórnik zaś urzędnik skarbowy odsyła do inspektora kontroli skarbowej, właściwego dla miejsca przeznaczenia przesyłki. Urzędnik obecny przy odbiorze przesyłki porówna świadectwo nadeszłe z przesyłką, wpisze na wtórniku wyniki odbioru przesyłki i zwróci go dla kontroli do miejsca wysłania.

§ 14. Na kolejowych listach przewozowych na przesyłki soli nieskażonej na cele przemysłowe po cenie zniżonej należy zaznaczać, że przesyłka może być wydana odbiorcy za poświadczeniem właściwego urzędnika kontroli skarbowej, wyznaczonego do dozorowania przedsiębiorstwa.

§ 15. O nadejściu przesyłki soli odbiorca obowiązany jest oznajmić właściwemu urzędnikowi kontroli skarbowej, który winien umożliwić niezwłoczny odbiór przesyłki ze stacji przeznaczenia oraz czuwać, by w czasie wyładowania i przewozu do przedsiębiorstwa nie popełniono z solą nadużyć, aby skażenie odbyło się w sposób przepisany i dokładny, a sól przerabiana w stanie naturalnym (nieskażonym) nie była użyta do celów niedozwolonych.

§ 16. 1) Sól nabyta po cenach zniżonych na zasadach objętych rozporządzeniem niniejszem mu-

si być przechowywana w osobnym śpichrzu, w którym oprócz tej soli nie wolno przechowywać żadnych innych artykułów.

2) W śpichrzu oraz w miejscu przerobu soli należy wywiesić obwieszczenie o przeznaczeniu soli do celów przemysłowych i o karalności za używanie jej do innych celów, nieobjętych otrzymanem zezwoleniem.

§ 17. 1) Przedsiębiorstwa używające soli do celów przemysłowych, oprócz soli bydlęcej i skażonej olejem mineralnym, podlegają dozorowaniu urzędników kontroli skarbowej.

2) Przedsiębiorstwa obowiązane są na każde żądanie zezwolić urzędnikom kontroli skarbowej na wstęp do składu soli przemysłowej jako też do zakładu przemysłowego używającego soli, okazać im księgi kontroli soli i udzielać wszelkich wyjaśnień. Urzędnicy mają czuwać, aby użycie soli odpowiadało warunkom udzielonego przedsiębiorcy pozwolenia i aby przepisy niniejszego rozporządzenia były ściśle przestrzegane.

§ 18. Przedsiębiorstwa obowiązane w myśl §§ 7 i 12 do prowadzenia ksiąg kontrolnych winny sporządzać miesięczne odpisy z tych ksiąg i przesyłać je do dnia 8 następnego miesiąca izbom skarbowym, które po zużytkowaniu prześlą je do biura sprzedaży soli.

§ 19. Jeśli w zakładach przemysłowych wyrabiających inne produkty otrzymuje się sól, jako produkt uboczny, lub jako odpadek chociażby w stanie niezdatnym do spożycia przez ludzi, przedsiębiorcy takich zakładów obowiązani są donieść o tem przed rozpoczęciem produkcji właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów, który zarządzi należyty nadzór nad przechowywaniem i dalszem przeznaczeniem tej soli.

§ 20. Dotychczasowe wzory książek i zapisków kontrolnych mogą być w użyciu do dnia 31 grudnia 1927 r.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Załącznik do § 3 rozp. Min. Skarbu z dnia 25 listopada 1927 r. (poz. 978).

Pouczenie o badaniu środków skażających do skażania soli.

1. Oleje mineralne. Do skażania soli wolno używać olejów mineralnych o wysokiej ciepłocie wrzenia, o ostrym zapachu, jako to: nafty, oleju parafinowego, oleju solarowego, oleju gazowego.

Oleje powinny mieć ciepłotę zapłonu nie poniżej 21 C. W razie wątpliwości co do własności skażających danego oleju należy zbadać próbę w centralnem laboratorjum chemicznem dyrekcji państwowego monopolu spirytusowego lub w jego oddziałach.

2. Posoka z jelit jest to ciecz o przykrej woni spływająca z jelit solonych. Celem wypróbowania przydatności posoki do skażania soli należy dodać do 1 kg. soli 60 $cm.^3$ posoki.

Sól skażoną posoką należy przechowywać w miejscach nieprzewiewnych, ciemnych i o ile można wilgotnych. Po upływie 3 miesięcy sól musi być ponownie skażona.

3. Tlenek żelaza, tak zwany kolkotar, przeznaczony do skażania soli musi mieć postać proszku miałkiego i barwę czerwono-brunatną.

4. Soda palona jest proszkiem białym lub szarawym a pozbawionym kryształów, w wodzie jest rozpuszczalna, czerwony papier lakmusowy zabarwia się w wodnym roztworze sody palonej na niebiesko; ten wodny roztwór po dodaniu rozcieńczonego kwasu (np. octowego) burzy się wydzielając bezwodnik węglowy. Po rozpuszczeniu 50 kg. sody palonej w 1 litrze wody bierze się 50 $cm.^3$ tego roztworu, dodaje się 4 krople roztworu metyloranżu i następnie dolewa się powoli 42,5 $cm.^3$ normalnego kwasu siarkowego, mieszając pałeczką szklaną i po tej próbie płyn powinien posiadać jeszcze wyraźne zabarwienie na czerwono.

5. Sodowy ług żrący jest to biała oślizgła masa pochłaniająca wodę, w wodzie bardzo łatwo rozpuszczalną, przyczem naczynie, w którem miesza się ług z wodą, zagrzewa się od ciepła wywiązującego się przy łączeniu się ługu z wodą; czerwony papierek lakmusowy barwi na niebiesko; jest ciałem żrącem; w stanie płynnym ma barwę cieczy szarawej, ciężar właściwy nasyconego ługu wynosi około 1,5.

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
i MONOPOLÓW

(str. 1)

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dnia 25 listopada 1927 r. (poz. 978).

Wzór № 1
do § 7

KSIĘGA KONTROLI SOLI SKAŻONEJ
W SALINIE ....
WARZELNI ....

na rok 19......

OBJAŚNIENIA.

1) W rubrykach przychodowych zapisuje się: a) w rubryce 3 ilość soli wziętej do skażenia, b) w rubryce 4 ilość i nazwę środka skażającego, c) w rubryce 5, 6, 7 lub 8 ilość soli skażonej odpowiednio do nagłówka rubryki.

2) Wpisy czynić należy w dniu dokonania właściwych czynności (skażenia, wydania).

3) W rubryce uwagi zaznacza się rodzaj soli (przemysłowa, warzonka, kruchowa i t. p.).

4) Sumowanie prowadzi się stronicowe i z przeniesienia od początku roku, a z końcem miesiąca należy sporządzać obrachunek za miesiąc.

5) Odpis miesięczny potwierdzony przez dozór skarbowy przesyła się do 8 dnia miesiąca następnego izbie skarbowej.

6) Po upływie roku obrachunkowego księga powinna być zachowana przez lat 10.

PRZYCHÓD

(str. 2)

Dzień	Miesiąc	waga soli netto: soli czystej	waga soli netto: środka skażającego	soli skażonej: olejem mineralnym	soli skażonej: kolkotarem	soli skażonej: sodą paloną	soli skażonej	soli skażonej	soli skażonej	UWAGI	podpis urzędników
		q.	kg.	q.	q.	q.	q.	q.	q.		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

ROZCHÓD

(str. 3)

Dzień	Miesiąc	Komu wydano i № świadectwa przewozowego	soli skażonej: olejem mineralnym	soli skażonej: kolkotarem	soli skażonej: sodą paloną	soli skażonej	soli skażonej	soli skażonej	UWAGI
			q.	q.	q.	q.	q.	q.	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

(na ostatniej stronie)

Księga niniejsza zawiera .... stron przeszytych i opieczętowanych pieczęcią urzędu skarbowego akcyz i monopolów w..........

Dnia .... 19...... r.

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
i MONOPOLÓW

w ....

(str. 1)

Wzór № 2
do § 7.

KSIĘGA KONTROLI SKAŻANIA

w fabryce ....

na rok 19.........

OBJAŚNIENIA.

1. Wpisy czynić należy w dniu dokonania skażenia.
2. W uwagach zaznacza się rodzaj soli (przemysłowa, kruchowa i t. p.).
3. Sumowanie prowadzi się stronicowe i z przeniesienia od początku roku, a z końcem miesiąca należy sporządzać obrachunek za miesiąc.
4. Odpis miesięczny potwierdzony przez dozór skarbowy przesyła się do 8 dnia miesiąca następnego izbie skarbowej.
5. Po upływie roku obrachunkowego księga powinna być zachowana przez lat 10.

(str. 2)

Dzień	Miesiąc	№ i data świadectwa przewozowego	Rodzaj soli	Waga netto soli q.	Rodzaj, ilość środka skaż. kg.	Uwagi	Podpis urzędnika
1	2	3	4	5	6	7	8

(na ostatniej stronie)

Księga niniejsza zawiera .... stron przeszytych i opieczętowanych pieczęcią urzędu skarbowego akcyz i monopolów.

Dnia .... 19......... r.

Dnia .... 192...... r.
miejscowość

GRZBIET ŚWIADECTWA №..................

na przewóz soli przemysłowej z $\frac{\text{saliny}}{\text{hurtowni}}$ w ....

.... w ....

(nazwa i adres)

Imię i nazwisko odbiorcy ....

Adres ....

Rodzaj przedsiębiorstwa ....

Stacja kolejowa przeznaczenia ....

№ wagonu ....

№ frachtu kolejowego ....

Data i № dyspozycji ....

Rodzaj opakowania ....

Brutto .... kg.
Ilość soli Tara .... kg.
Netto .... kg.

Środek skażenia i % stosunek ....

Cel na który sól przeznaczona ....

Wyraźny podpis kontroli skarbowej obecnej przy wadze i skażeniu (stanowisko służbowe, nazwisko, czytelne imię i nazwisko podpisującego, adres i pieczęć).

Ekspedytor na salinie
(lub)
Hurtownik, na imię którego opiewa zezwolenie, lub formalnie upoważniony kierownik.

Dnia .... 192...... r.
miejscowość

WTÓRNIK ŚWIADECTWA №..................

na przewóz soli przemysłowej z $\frac{\text{saliny}}{\text{hurtowni}}$ w ....

.... w ....

(nazwa i adres)

Imię i nazwisko odbiorcy ....

Adres ....

Rodzaj przedsiębiorstwa ....

Stacja kolejowa przeznaczenia ....

№ wagonu ....

№ frachtu kolejowego ....

Data i № dyspozycji ....

Rodzaj opakowania ....

Brutto .... kg.
Ilość soli Tara .... kg.
Netto .... kg.

Środek skażenia i % stosunek ....

Cel na który sól przeznaczona ....

Wyraźny podpis kontroli skarbowej obecnej przy wadze i skażeniu (stanowisko służbowe, nazwisko, adres i pieczęć).

Ekspedytor na salinie
(lub)
Hurtownik

Dnia .... 192...... r.
miejscowość

ŚWIADECTWO №..................

na przewóz soli przemysłowej z $\frac{\text{saliny}}{\text{hurtowni}}$ w ....

.... w ....

(nazwa i adres)

Imię i nazwisko odbiorcy ....

Adres ....

Rodzaj przedsiębiorstwa ....

Stacja kolejowa przeznaczenia ....

№ wagonu ....

№ frachtu kolejowego ....

Data i № dyspozycji ....

Rodzaj opakowania ....

Brutto .... kg.
Ilość soli Tara .... kg.
Netto .... kg.

Środek skażenia i % stosunek ....

Cel na który sól przeznaczona ....

Wyraźny podpis kontroli skarbowej obecnej przy wadze i skażeniu (stanowisko służbowe, nazwisko, czytelne imię i nazwisko podpisującego, adres i pieczęć).

Ekspedytor na salinie
(lub)
Hurtownik, na imię którego opiewa zezwolenie, lub formalnie upoważniony kierownik.

UWAGI KONTROLI SKARBOWEJ W MIEJSCU ODBIORU TRANSPORTU SOLI SKAŻONEJ

Transport soli brutto.................. kg.
netto .... kg.
tara.................. kg.

otrzymano i zapisano w księdze kontrolnej dnia.................. 192..... r. pod pozycją №..................

Wtórnik otrzymano dn.................. 192...... r.

Po uzgodnieniu wtórnik odesłano zpowrotem do kontroli skarbowej pod adresem..................

....

m.................. 192...... r.

Podpis i pieczęć kontroli skarbowej w miejscu odbioru soli.

(czytelny podpis i stanowisko służbowe

UWAGI KONTROLI SKARBOWEJ

I. W miejscu odbioru transportu soli:
a) Wtórnik otrzymano.................. 192..... r.
b) Transport soli brutto .... kg.
tara .... kg.
netto .... kg.
wraz ze świadectwem otrzymano .... 192 r. i zapisano do książki kontrolnej pod pozycją № ....
c) Niniejszy wtórnik po uzgodnieniu ze świadectwem zwraca się kontroli skarbowej
w salinie / nad hurtownią ....
(adres saliny lub hurtowni i data zwrotu wtórnika)

Podpis i pieczęć kontroli skarbowej, oraz czytelne imię i nazwisko podpisującego w miejscu odbioru soli.

UWAGI KONTROLI SKARBOWEJ

II. W salinie lub hurtowni:
a) Wtórnik otrzymano.................. 192...... r.
b) Uzgodniono z grzbietem świadectwa i
c) odesłano do kontroli skarbowej nad hurtownią
(adres hurtowni).................. 192 r.
lub
d) dołączono do akt kontroli skarbowej w salinie (lub hurtowni do pozycji rozchodowej z dn.................. 192...... r. №..................)

(podpis i pieczęć kontroli skarbowej w salinie lub nad hurtownią).

UWAGI KONTROLI SKARBOWEJ W SALINIE LUB W HURTOWNI

Stwierdzony przez kontrolę skarbową w miejscu odbioru soli wtórnik niniejszego świadectwa został zwrócony.................. 192...... r. i odesłany do kontroli skarbowej, mającej nadzór nad hurtownią pod adresem

....

(lub został dołączony do akt kontroli skarbowej w salinie ewentualnie w hurtowni)

.... 192...... r.

Podpis kontroli skarbowej w salinie (lub w hurtowni).

Wzór № 4.

POZWOLENIE.

Na podanie z dnia .... 192.... r. urząd skarbowy akcyz i monopolów w .... na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1927 r. zezwala ....

.... na nabycie w okresie czasu do .... 192.... r. w żupie solnej w .... po cenie obowiązującej w chwili wysyłki .... tonn = ... kg. soli kamiennej przemysłowej mielonej, przeznaczonej do .... na następujących warunkach:

1) Skażenie soli ma być dokonane na koszt odbiorcy w miejscu produkcji, t. j. w kopalni .... dodatkiem .... z zaświadczeniem o tem kontroli skarbowej na świadectwie przewozowem, a w razie, gdyby salina tego środka nie posiadała, to skażenie winno być dokonane bezzwłocznie po przybyciu soli w miejscu przeznaczenia w przedsiębiorstwie pod kontrolą miejscowej władzy skarbowej, która skażenie stwierdza odnośnym aktem.

2) Zamówienie na sól ma być dokonane w biurze sprzedaży soli w Warszawie przy ulicy .... , gdzie również powinna być wpłacona przypadająca należność za sól; koszta skażenia zostaną pobrane za zaliczeniem kolejowem.

3) Transport soli będzie skierowany pod urzędowem zamknięciem do stacji kolejowej .... i o nadejściu transportu winien odbiorca zawiadomić urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w ...., a w razie uszkodzenia urzędowych zamknięć na wagonie lub też widocznego braku soli powinien być sporządzony przed odbiorem soli należyty protokół przez władze skarbowe.

4) Do magazynowania soli musi być przeznaczony osobny skład urządzony w ten sposób, żeby kontrola skarbowa w razie potrzeby mogła nałożyć nań zamknięcie urzędowe.

5) Dla ewidencji przychodu i rozchodu soli winno przedsiębiorstwo prowadzić księgę ze wskazaniem przychodu, dokonywanego zużycia i z dołączeniem świadectw przewozowych, otrzymywanych przy transporcie.

6) Kontrolnym organom skarbowym przysługuje prawo wstępu o każdej porze do składów soli technicznej i lokali, w których się sól zużywa, oraz prawo sprawdzenia prawidłowości prowadzenia wykazu na pobór i zużycie soli.

7) Sprowadzona sól może być używana tylko do celów wymienionych w niniejszem pozwoleniu, a użycie jej na inne cele, lub odstąpienie komu innemu pociągnie za sobą cofnięcie niniejszego pozwolenia i podlega ukaraniu wedle przepisów o monopolu soli, a nadto od zakwestjonowanej ilości soli przedsiębiorstwo obowiązane będzie zapłacić opłatę monopolową w pełnej wysokości, t. j. dopłacić różnicę między ceną soli przemysłowej, a ceną soli jadalnej.

8) Przy stwierdzonym, a nieusprawiedliwionym braku soli odbiorca obowiązany będzie wpłacić do kasy skarbowej różnicę między ceną soli przemysłowej, a ceną soli jadalnej; nadto, o ile zachodzą poszlaki nadużycia, będzie wdrożone dochodzenie karne.

9) Za niewykonanie punktów 4, 5 i 7 przedsiębiorstwo będzie ukarane według przepisów o monopolu soli.

10) Pozwolenie niniejsze może być w każdym czasie zmienione lub odwołane.

11) Opłata stemplowa skasowana na ....

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
i MONOPOLÓW

w ....

(str. 1)

Wzór № 5
do § 12.

KSIĘGA KONTROLI SOLI NIESKAŻONEJ

w ....

na rok 19....

OBJAŚNIENIA.

1. W uwagach zaznaczać należy rodzaj soli (przemysłowa, warzonka i t. p.).
2. Sumowanie prowadzi się stronicowe i z przeniesienia od początku roku, a z końcem miesiąca należy sporządzać obrachunek za miesiąc.
3. Odpis miesięczny potwierdzony przez dozór skarbowy przesyła się do 8 dnia miesiąca następnego izbie skarbowej.
4. Po upływie roku obrachunkowego księga powinna być zachowana przez lat 10.

(str. 2),

P R Z Y C H Ó D.

Dzień	Miesiąc	Nr. i data świadectwa przewozowego	Waga sol netto q.	U w a g i

(str. 3).

R O Z C H Ó D.

Dzień	Miesiąc	Na jaki cel przeznaczono sól	Waga soli netto q.	Ilość otrzymanych produktów	U W A G I

(na ostatniej stronie)

Księga niniejsza zawiera.....................stron przeszytych i opieczętowanych pieczęcią urzędu skarbowego akcyz i monopolów.

Dnia...19..........r.

Przepisy celne.

22.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU L. D. IV/300/3/27

o częściowej zmianie okólnika L. DC/15621/III/26 w sprawie stawek celnych konwencyjnych.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wzwiązku z wejściem w życie rozporządzeń Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 29 lipca 1927 r. i z dn. 7 listopada 1927 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dn. 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 467 i Nr. 102, poz. 891), podane w okólniku L. DC/15631/III/26 w sprawie stawek celnych konwencyjnych (D. Urz. M-stwa Sk. Nr. 31/1926, poz. 340) poniżej wyszczególnione zniżki konwencyjne otrzymują następujące brzmienie:

Poz. tar. celn.	NAZWA TOWARU	Zniżki w %%	Cło konwencyjne w złotych
z poz. 139 z p. 3 lit. b	Ferrosilicium o zawartości silicium: powyżej 30%	50%	od 100 kg. zł. 7.00
z poz. 175	Statki do żeglugi morskiej i rzecznej z osprzętem lub bez:		
p. 1	Statki morskie z własnym popędem mechanicznym z wyjątkiem osobno wymienionych:		
	a) statki o pojemności ponad 300 tonn rej. netto oraz statki rybackie morskie wszelkiego tonnażu . . . . netto	30%	od tonny rejestrowej Zł. 105.00
	b) I. statki o pojemności ponad 212 do 300 tonn rej. netto wł., netto	30%	Zł. 140.00
	II. statki o pojemności 212 tonn rej. netto i mniej . . . . netto	15%	Zł. 170.00
2	Statki morskie pomocnicze:		
	a) holowniki, ratownicze, przeciwpożarowe i t. p.		
	I. o pojemności ponad 212 tonn rej. brutto	30%	Zł. 140.00
	II. o pojemności 212 tonn rej i mniej	15%	Zł. 170.00
	b) pogłębiarki:		
	I. o pojemności ponad 212 tonn rej. brutto	30%	Zł. 231.00
	II. o pojemności 212 tonn rej. i mniej brutto	15%	Zł. 280.50
3	Łodzie z własnym popędem mechanicznym:		od tonny rejestrowej
	a) rybackie (kutry) netto	15%	Zł. 85.00
	b) wszelkie inne . . . . netto	15%	Zł. 340.00
4	Statki morskie bez własnego popędu mechanicznego, doki, pontony morskie:		
	a) żelazne lub stalowe:		
	I. o pojemności ponad 300 tonn netto rejestrow. . . . . netto	15%	Zł. 25.50
	II. o pojemności 300 tonn netto rejestr. i mniej netto	15%	Zł. 63.75
	b) konstrukcji mieszanej:		
	I. o pojemności ponad 300 tonn netto rejestr. . . . . netto	15%	Zł. 63.75
	II. o pojemności 300 tonn netto rejestr. i mniej netto	15%	Zł. 63.75
	c) żelazo-betonowe:		
	I. o pojemności ponad 300 tonn netto rejestr. . . . . netto	15%	Zł. 25.50
	II. o pojemności 300 tonn netto rejestr. i mniej . . . . netto	15%	Zł. 63.75
5	Statki rzeczne z własnym popędem mechanicznym z wyjątkiem osobno wymienionych:		
	I. o pojemności ponad 212 tonn netto rej. netto	30%	Zł. 140.00
	II. o pojemn. 212 tonn netto rejestr. i mniej . . . . netto	15%	Zł. 170.00
6	Statki rzeczne bez własnego popędu mechanicznego:		
	a) żelazne lub stalowe . . . . . . netto	15%	Zł. 42.50
	b) konstrukcji mieszanej . . . . . netto	15%	Zł. 85.00
	c) żelazo - betonowe . . . . netto	15%	Zł. 42.50
7	Pogłębiarki rzeczne:		
	I. o pojemności ponad 212 tonn netto rejestrowych . . . . brutto	30%	Zł. 140.00
	II. o pojemności 212 tonn netto rejestr. i mniej . . . . brutto	15%	Zł. 170.00

UWAGA 2. Dźwigi, elewatory i t. p. pływające osobno, niewymienione urządzenia, nie mające charakteru statków, clą się podług tonnażu brutto pływaka z dodaniem 50 % za urządzenia.

UWAGA 4. Statki i łodzie, przywożone w stanie rozłożonym, oraz części statków, opłacają cło podług odpowiednich pozycji taryfy celnej.

Statki i łodzie, przywożone w stanie złożonym drogą lądową, oraz łodzie składane, chociażby w stanie rozłożonym opłacają cło podług odpowiednich punktów niniejszej pozycji.

Powyżej wyszczególnione zniżki konwencyjne stosowane być mogą na ogólnych zasadach, t. j. do towarów, pochodzących i przychodzących z krajów traktatowych, a zaopatrzonych w należycie wystawione i wizowane świadectwa pochodzenia.

Stosowanie zniżek konwencyjnych nie wyklucza zastosowania ulg autonomicznych, przewidzianych rozporządzeniem z dn. 30 lipca 1927 r. w sprawie ulg celnych na statki (Dz. U. R. P. Nr. 74/1927, poz. 648).

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr. Rasiński.*

(Monitor Polski z dn. 31 grudnia 1927 r. Nr. 299 poz. 829).

23.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 22 grudnia 1927 r.

w sprawie ulg celnych na statki.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Poniżej wymienione towary opłacają cło ulgowe w wysokości 10% cła normalnego:

Pozycja taryfy celne	Nazwa towaru
175 p. 1a, b.	Statki morskie z własnym popędem mechanicznym, z wyjątkiem osobno wymienionych.
p. 2a, b.	Statki morskie pomocnicze.
p. 3	Łodzie z własnym popędem mechanicznym:
	a) rybackie (kutry)
	z b) wszelkie inne o ile są nieluksusowe.
p. 4	Statki morskie bez własnego popędu mechanicznego, doki, pontony morskie:
	a) I, II żelazne lub stalowe
p. 5	Statki rzeczne z własnym popędem mechanicznym, z wyjątkiem osobno wymienionych.
p. 6.	Statki rzeczne bez własnego popędu mechanicznego:
	a) żelazne lub stalowe
p. 7	Pogłębiarki rzeczne.
p. 8	Łodzie bez własnego popędu mechanicznego:
	z b) wszelkie inne osobno niewymienione, o ile są łodziami rybackiemi.

W stosunkach z państwami, które od dnia wejścia w życie rozporządzenia z dnia 11 sierpnia 1927 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 22 listopada 1924 r. o cłach maksymalnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 651) będą podlegały postanowieniom tego rozporządzenia, cło ulgowe będzie wynosiło 10% cła maksymalnego.

§ 2. Poniżej wymieniony towar opłaca cło ulgowe w wysokości 50% cła normalnego.

175 p. 8	Łodzie bez własnego popędu mechanicznego:
	z a) łodzie sportowe z żaglem lub bez, o ile są zaopatrzone w stały kil.

W stosunkach z państwami, które od dnia wejścia w życie rozporządzenia z dnia 11 sierpnia 1927 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 22 listopada 1924 r. o cłach maksymalnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 651) będą podlegały postanowieniom tego rozporządzenia, cło ulgowe będzie wnosiło 50% cła maksymalnego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r. i będzie obowiązywało do dnia 31 grudnia 1928 r.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:

(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 30 grudnia 1927 r. Nr. 117, poz .1009).

24.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 9 grudnia 1927 r.

w sprawie nadania nowego brzmienia pozycji 226 taryfy celnej.

Na podstawie art. 7 ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Zamieszczona w rozporządzeniu z dnia 28 lipca 1925 r. w sprawie ceł wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 536) pozycja 226 taryfy celnej otrzymuje następujące brzmienie:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg.
226	Kości surowe mielone, i niemielone	7 zł.

§ 2. Od kości załadowanych na obszarze celnym Rzeczypospolitej Polskiej na wagon do wywozu zagranicę najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, cło wywozowe będzie pobierane w dotychczasowej wysokości w ciągu dni 20 po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piątego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) E. Kwiatkowski.
Minister Rolnictwa:
(—) K. Niezabytowski.

(Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1927 r. Nr. 116, poz. 988).

25.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 9 grudnia 1927 r.

w sprawie ustanowienia cła wywozowego od buraków cukrowych.

Na podstawie art. 7 ustawy ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się cło wywozowe od buraków cukrowych. Wobec tego pozycja 220 taryfy celnej (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 76, poz. 536) otrzymuje następujące brzmienie:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg. Zł. gr.
220	Buraki cukrowe	2 zł,

§ 2. Od buraków cukrowych, załadowanych na obszarze celnym Rzeczypospolitej Polskiej na wagon do wywozu zagranicę najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia cło wywozowe nie będzie pobierane w ciągu dni 20 po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piątego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) E. Kwiatkowski.
Minister Rolnictwa:
(—) K. Niezabytowski.

(Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1927 r. Nr. 116, poz. 989).

26.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 29 grudnia 1927 r.

o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 8 lipca 1927 r. o uldze celnej na śledzie solone.

Na podstawie art. 7 lit. b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin mocy obowiązującej rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 8 lipca 1927 r. o uldze celnej na śledzie solone (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 540) przedłuża się do dnia 30 czerwca 1928 r. włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1927 r. Nr. 118, poz. 1013).

27.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 22 grudnia 1927 r.

w sprawie ceł wywozowych na drewno surowe.

Na podstawie art. 7 ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycji taryfy celnej 228 (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 76, poz. 536) nadaje się brzmienie następujące:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru:	Cło od 100 kg: zł. gr.
228	Drewno:	
	1) opałowe	uchylone
	2) dłużyce i kłody:	
	a) drzew iglastych . . .	1.50
	b) drzew liściastych, z wyjątkiem buku i osobno wymienionych . .	1.50
	3) olszowe	1.50
	4) osika nieobrobiona, z wyjątkiem papierówki; belki, bale i deski osikowe .	1.50
	5) wywożone przez fabryki łyczka drzewnego (sparterie) odpadki drzewa osi-	

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg: zł. gr.
	kowego w postaci twardej odziomkowej części pni osikowych, a także różnej długości szczap i wyrzynków osikowych, noszących ślady sęków, gąbek, oraz zarośniętych i ukrytych pod korą w formie oczek, sęczków (blaz)	bez cła
UWAGA 1.	W razie trudności wyważenia określa się wagę towaru według następującego zamiennika ciężaru na objętość: 1 m.^{3} drewna miękkiego . . = 700 kg. 1 m.^{3} drewna twardego . . = 900 kg. 1 m. przestrzenny drewna opałowego miękkiego . . . = 500 kg. 1 m. przestrzenny drewna opałowego twardego . . . = 650 kg.	
UWAGA 2.	Dłużyce i kłody drzew iglastych, spławiane z polskich terenów, położonych w dorzeczu Czeremosza, za pozwoleniem Min. Skarbu . .	—.15
UWAGA 3.	Przy wywozie towarów, wymienionych wyżej w poz. 228 p. 2 a i b, do krajów, które zawarły z Polską układy, regulujące obrót drewnem, stosuje się, o ile układy te nie przewidują ceł niższych, następujące cła: poz. 228 p. 2 dłużyce i kłody:	
	a) drzew iglastych . .	—.40
	b) drzew liściastych, z wyjątkiem buku i osobno wymienionych	—.20

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

Jednocześnie traci moc obowiązującą poz. 228 taryfy celnej w brzmieniu ustalonem w rozporządzeniach z dnia 28 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 536), z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 448) i z dnia 8 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 649).

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1927 r. Nr. 118, poz. 1018).

28.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA.

z dnia 21 grudnia 1927 r.

w sprawie odroczenia terminu wejścia w życie rozporządzenia z dnia 11 sierpnia 1927 r. zmieniającego rozporządeznie z dnia 22 listopada 1924 r. o cłach maksymalych.

Na podstawie art. 7 lit. g) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) i zgodnie z art. 5 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Odracza się wyznaczony na dzień 26 grudnia 1927 r. termin wejścia w życie rozporządzenia z dnia 11 sierpnia 1927 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 22 listopada 1924 r., o cłach maksymalnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 651) do dnia 1 lutego 1928 r.

(Dz. U. R. P. z dnia 23 grudnia 1927 r. Nr. 114,

cie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 23 grudnia 1927 r. N. 114. poz. 979).

Pożyczki państwowe.

29.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości oraz Komunikacji

z dnia 19 grudnia 1927 r.

w sprawie przedłużenia terminu wymiany obligacyj kolejowych, zabezpieczonych na kolejach państwowych w b. dzielnicy austrjackiej lub powstałych z wykupna tych kolei na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej.

Na zasadzie §§ 5 — 8 i § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 roku o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa Austrjackiego i Węgierskiego, tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1028) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin wymiany obligacyj kolei Karola Ludwika i Albrechta ustalony na dzień 31 grudnia 1927 r. w § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych,

Sprawiedliwości oraz Kolei z dnia 18 sierpnia 1926 r. w sprawie wymiany obligacyj kolejowych zabezpieczonych na kolejach państwowych b. dzielnicy austrjackiej lub powstałych z wykupna tych kolei na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 509) przedłuża się do dnia 31 grudnia 1928 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1927 r. Nr. 118, poz. 1017).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

30.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 grudnia 1927 r.

w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 17 lutego 1922 r., o państwowej służbie cywilnej.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Termin ustalenia urzędników i funkcjonarjuszów niższych, określony w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 739) przedłuża się do dnia 31 marca 1928 r.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom we właściwym dla każdego z nich zakresie działania.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) Dr. *Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. *Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 23 grudnia 1927 r. Nr. 114, poz. 969).

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22, Nr. 39469. 9/I.28 r. 7.500.